

Наша Ніва

П Е Р Ш А Я Б Е Л А Р У С К А Я Г А З Э Т А ISSN 1819-1614

Заснаваная ў лістападзе 1906. Адноўленая ў траўні 1991. Выдавец: Фонд выдання газеты «Наша Ніва». Выходзіць штотыднёва, у пятніцы

9 771819 161008

210 пратэстантаў трymаюць
галадоўку, патрабуючы
спынення рэпрэсій супраць
сваёй царквы. Старонка 5.

Вялікі пост

ЮЛЯ ДАРАШКЕВІЧ

У НУМАРЫ

**Неймаверныя
абвінавачаныні
супраць Красоўскага**

Паўла Красоўскага арыштавалі, бо ён мусіў стаць наступнікам Дашкевіча?
Старонка 6.

Стагодзьдзе «НН» ідзе па краіне

Рэпартажы зь юбілейных вечарынаў у Менску й Палацку.
Старонкі 3—4.

Навіны даунія і сёньняшнія

Што новага на Вялайшчыне й Пастаўшчыне было 100 гадоў таму і ў 2006 годзе? Пішуць Мікола і Ўсевалад Сыцебуракі. **Старонка 24.**

Кіслая глеба

Піша Павал Севярынец.
Старонка 14.

«Рускія» здаюць пазыцыі ў Латвіі

Правал праразейскай партыі на выбарах у краіне Балтыі.
Старонка 22.

Швайцарскі футбол

Новае апавяданыне Паўла Касцюковіча.
Старонка 27.

ФОТО ВІМЕДІА.НЕТ

люстра дзён

Вялікі пост	5
Красоўскага арыштавалі таму, што ён мусіў стаць наступнікам Дашкевіча?	6
Баршчэўскі, Арлоў, Мілінкевіч: «Дашкевіч і Красоўскі вытрымаюць»	7
Неймаверныя абвінавачаныні супраць Красоўскага	7

У нумары

Сяргей Лаўроў: сітуацыя польскай меншасці ў Беларусі — як беларускай у Латвіі	8
Міліцыянты прыйдуць да кожнага беспрацоўнага	8
Выбары прызначылі на 14 студзеня	8
«Усе асобнікі кнігі Сіпакова мусіць быць зьнішчаныя»	9
Дашкевіч сядзіць у камеры з хворымі на сухоты, гепатыт і СНІД	10
Менск: выбух у школе	10
Флэш-моб сарваўся, але лісты пайшлі	10
У Астрэйкі нарадзілася дачка	11
Мілінкевіч будзе езьдзіць	11
Пасылья страйку сьціхла «Новае радыё»	11

Мілінкевіч выказаў спачуванье з нагоды съмерці Паліткоўскай . 11

Аб усім патроху 12

Хроніка 14

камэнтары

Павал Севярынец. Кіслая глеба 14

Аляксандар Класкоўскі. Выбары гуртам і ўраздроб 16

Віталь Тарас. Ці хочам мы татальнай мабілізацыі? 18

Аляксей Шэйн. Спачатку — палітычных, за ім — рэлігійных 20

Багдан Асадчук. Юшчанка як Гамлет 23

гумар

Лёлік Ушкін. Дажынкі-2006 да нашай эры 17

рываў толькі што заключаны дагавор арэнды.

Гэтая сітуацыя паўтарылася ўжо чатыры разы, з арэндадаўцамі розных формаў уласнасці. Кожнаму ясна, хто прымушаў іх у паніцы разрыванаць выгадныя дамовы.

Адсутнасць юрыдычнага дагавору на арэнду офісу гэтай быў разарваны арэндадаўцам. Выдавец газеты знаходзіў новы офіс, але, як толькі інфармацыя пра новы адрес разъмішчэння газеты падавалася, у адпаведнасці з заканадаўствам, у Міністэрства інфармацый і ўпраўленні юстыцыі Менскага гарвыканкаму, на працягу лічаных дзён і новы арэндадаўца без тлумачэння прычынаў раз-

мленая дакументальна ніякім актам.

Арт.25 частка 6 Закону «Аб друку і другіх сродках масавай інфармацыі» ўстанаўлівае, што перашкоды распаўсюджуцца прадукцыі сродку масавай інфармацыі, які ажыццяўляецца на законных падставах, не дапускаюцца. На падставе гэтага Рэдакцыя звязнічыла ў Прокуратуру з просьбай установіць асобаў, вінаватых у канфіскацыі, і прызначыць іх да вызначанай Законам адказнасці, а таксама вярнуць асобнікі. Аднак вялікае надзеі на тое, што гэта будзе зроблена, мы ня маєм.

Улады працягваюць рыхтаваць закрыцьцё «Нашай Нівы»

У красавіку г.г. газета «Наша Ніва» атрымала ліст за подпісам намесніка старшыні Менскага гарвыканкаму М.Ціцянкова ад 10.04.2006, у якім гаварылася, што «разъмішчэнне газеты «Наша Ніва» ў горадзе Менску немэтазгодна». На

накіраваную ў гарвыканкам скаргу газета адказу не атрымала.

Вартадаўці, што Закон аб друку і іншых сродках масавай інфармацыі не прадугледжвае ўзгаднення разъмішчэння выданняў з мясцовымі

органамі. Акрамя таго, заканадаўства не ўтрымлівае паніцы «мэтагоднасці». Тому юрыдычна ўсё гэта не вытрымлівае крытыкі. Тым не менш, пачынаючы з таго часу, пачаліся мытарствы гэтага.

Дагавор на арэнду офісу гэтай быў разарваны арэндадаўцам. Выдавец газеты знаходзіў новы офіс, але, як толькі інфармацыя пра новы адрес разъмішчэння газеты падавалася, у адпаведнасці з заканадаўствам, у Міністэрства інфармацый і ўпраўленні юстыцыі Менскага гарвыканкаму, на працягу лічаных дзён і новы арэндадаўца без тлумачэння прычынаў раз-

мленая дакументальна ніякім актам.

Арт.25 частка 6 Закону «Аб друку і другіх сродках масавай інфармацыі» ўстанаўлівае, што перашкоды распаўсюджуцца прадукцыі сродку масавай інфармацыі, які ажыццяўляецца на законных падставах, не дапускаюцца. На падставе гэтага Рэдакцыя звязнічыла ў Прокуратуру з просьбай установіць асобаў, вінаватых у канфіскацыі, і прызначыць іх да вызначанай Законам адказнасці, а таксама вярнуць асобнікі. Аднак вялікае надзеі на тое, што гэта будзе зроблена, мы ня маєм.

І гэта толькі адзін з эпізодаў штодзённага ціску. У такіх умовах цяпер выдаецца і распаўсюджваецца «Наша Ніва».

У адной з крамаў «Нашу Ніву» канфіскавалі

5 кастрычніка троі асобы, якія назваліся супрацоўнікамі КДБ, канфіскавалі ў памяшканні крамы «Сотвар» у Менску 15 асобнікаў газеты «Наша Ніва» №36, якія працаваліся там у адпаведнасці з дамовай. Прычым дадатак да асартыментнага пераліку гэтай крамы з указаннем газеты «Наша Ніва» быў зарэгістраваны адміністрацыяй Першамайскага р-ну Менску.

Тыя асобы не ўказалі ні фактычных, ні прававых падставаў канфіскацыі газетаў. Свае дзеяньні яны абронтували тым, што «НН» нібыта забаронена для распаўсюду ў Менску, што не адпавядае сапраўднасці, бо «Наша Ніва» зарэгістравана Міністэрствам інфармацыі.

Канфіскацыя не была афор-

ДА ЎВАГІ ПРЫХІЛЬNIКАЎ СЭРЫI «БЕЛАРУСКІ КНІГАЗБОР»

У верасні гэтага году ў продажы з'явілася кніга Янкі Сіпакова «Зялёны лісток на плянэце Зямля», выдадзеная пад вокладкай і тытулам сэрыі «Беларускі кнігазбор». Паведамляем, што да выпуску гэтага выдання распрацоўшык і праваўдаладальнік сэрыі і таварнага знаку «Беларускі кнігазбор» Міжнароднае грамадзкое аб'яднанне «Белкнігазбор» нікага дачынення ня мае. Кніга выдадзена ТАА «Харвест» бяз нашага ведаму і дазволу і не адпавядае канцепцыі і прынцыпам сэрыі.

Управа МГА «Белкнігазбор»

«Жніво вялікае, а работнікаў мала»

Святкаваньне 100-годзьдзя «Нашай Нівы» ў Полацку: у адрозньенінне ад менскай публікі, палачане съпявалі «Не загаснуць зоркі ў небе» стоячы.

У пятніцу, 6 кастрычніка, ў парфіяльной залі касцёлу Святога Андрэя Баболі ў Полацку адбылася сустрэча чытачоў з рэдактарамі газэты «Наша Ніва» ў рамках святкаваньня стагодзьдзя газэты.

Зь Менску былі Андрэй Дынько і Андрэй Скурко, зь Віцебску — сталы аўтар «НН» і часопісу «ARCHE» філёзаф Пётра Рудкоўскі. Імпрэза прыйшла, дзякуючы старанням наваполацкай пісьменніцы Ірыны Жарнасек.

Гаворка адразу пайшла ў надзвычай зычлівым тоне. Андрэй Дынько расказаў пра ўражаньні ад падобных сустрэчаў у Бэрліне і Менску. Чытачы цікавіліся, ці назаўсёды мінуў у беларускай палітыцы і ва ўсім жыцці час рамантызму. А.Дынько тлумачыў,

што мінуў час будаваньня паветраных замкаў. Адзін з чытачоў запытаўся пра артыкул Валянціна Акудовіча «Бяз нас». Рэдактары першай беларускай газэты як маглі аспрэчвалі высновы Акудовіча.

Пётра Рудкоўскі, кажучы пра юбілей «Нашай Нівы», згадаў слова зь Бібліі, што «жніва шмат, а работнікаў мала». Бо не заўсёды хапае патрэбных людзей, каб зь іх дапамогай можна было заніць вакантныя ціпер дзялянкі беларускіці. Гэтыя слова пацвердзіліся, калі адзін з прысутных запытаўся, ці не мяркую «НН» зрабіць нейкі прамежкавы праект паміж «Газэткай дзеткам» і «Левым вокам». Андрэй Скурко адзначыў, што калі будуць канкрэтныя прапановы, то абавязкова іх разгледзіць, а пакуль няма людзей, што маглі б заніць гэту нішу. Ён таксама зрабіў невялічкі эксперсус у гісторыю газэты, зрабіў паралелі між tym і сёнянішнім выданьнем, працытаваў Аляксандра Ўласава.

Некалькі песьні праспявала бардка Лера Сом. Са словам выступіў паэт Алеś Аркуш, які адзначыў, што для беларусаў «Наша Ніва» з'яўляецца

нацыятаўчай газэтай. Цудоўныя духоўныя гімны выкананаў хор наваполацкае каталіцкае парафіі.

На сустрэчу зъехаўся дзясятак ксяндзоў, на толькі з Полацку, але і з навакольных гарадоў і мястэчак. Яны акуратна занялі апошні шэраг залі і ўважліва слухалі выступоўцаў. Адзін толькі айцец Вячаслаў Барок з Расонаў азадачыў спадароў рэдактараў пытаньнем: «Як вы думаецце, колькі засталося праіснаваць «НН»? Пры гэтым а.Вячаслаў пажадаў газэце доўгіх гадоў.

Напрыканцы аўтар найлепшага пытання атрымаў у падарунак факсымільнае выданье «Нашай Нівы» за 1911 год. Не засталіся з пустымі рукамі і менскія госьці. Ірына Жарнасек падаравала ім падшыўку часопісу «Наша Вера» за апошнія гады.

Сустрэча скончылася выкананьнем двух гімнаў: «Не загаснуць зоркі ў небе» і «Магутны Божа». У адрозньенінне ад менскай публікі, палачане съпявалі стоячы.

Сустрэча скончылася пасыля дзясятай вечара.

Зыміцер Панкавец

не перыядычнага выданья, спрыяньне развязцю контактаў паміж беларускай і літоўскай літаратурамі.

Заснавальнікамі новай арганізацыі выступілі сябры віленскай філіі СБП, на сходзе сярод іншых прысутнічалі: вядомы моладзевы лідэр 80-х Сяргей Вітушка і старэйши на сёняння беларускі пісьменнік 95-гадовы Аляксей Анішчык. Сваю падтримку пропанавала кіраўніцтва літоўскага пісьменніцкага Саюзу: юрыдычныя кансультациі, памішканьне.

Сход абраў рэдакцыйную камісію, якая будзе распрацоўваць статут арганізацыі, у яе склад увайшлі: Сяргей Дубавец, Віталь Каракорскі і Алег Аблажэй. Старшынём арганізацыінага камітэту стаў Сяргей Дубавец.

Алеś Аркуш

Саюз беларускіх пісьменнікаў з'явіўся ў Вільні

9 кастрычніка ў Вільні ў Доме пісьменніка адбыўся ўстаноўчы сход новай творчай арганізацыі «Саюз беларускіх пісьменнікаў», у якім узялі ўдзел беларускі пісьменнікі, якія жывуць у Вільні, старшыня беларускага СБП Алеś Пашкевіч і прадстаўнікі кіраўніцтва Саюзу пісьменнікаў Літвы на чале са старшынём Ёнасам Лініускам.

Адзін з ініцыятараў заснаваньня арганізацыі Сяргей Дубавец у сваёй прамове зазначыў, што сярод бліжэйшых плянаў новай арганізацыі — правядзенне ў Вільні мерапрыемстваў у гонар 100-годзьдзя «Нашай Нівы», заснавань-

Заснавальнікі новага Саюзу і іхнія госьці: Сяргей Вітушка, Віталь Каракорскі з сынам, сядзіць Аляксей Анішчык, за ім — Тацяна Сапач, Сяргей Дубавец, стаіць Тацяна Поклад, за ёй Алег Аблажэй, Алеś Аркуш і Алеś Пашкевіч.

Бэнэфіс паэзіі

«Наша Ніва» распачала съяткаваньне 100-годзьдзя ў Менску паэтычнай вечарынай.

Съяткаваньне стогадовага юбілею «Наша Ніва» распачала ў верасьні ў Бэрліне. Цяпер чарга за Менскам. У сталіцы да съяткаваньня была прымеркаваная прэзэнтация кнігі Аляксандра Фядуты «Паэтычны агліядальнік». Зборнік склалі паэтычныя рэцензіі вядомага публіцыста, які друкаваліся ў «НН» цягам 2005—2006 г. Цяпер А. Фядута выдаў з тых рэцензій цэлую книгу.

Спачатку плянавалася, што імпрэза пройдзе ў Вялікай залі Дому літаратаў, але ў апошні момант у арэндзе памяшканья было адмоўлена. У тэрміновым парадку месца для прэзэнтациі згадзіўся даць Палац мастацтваў. На жаль, ня ўсе ахвочыя трапіць на імпрэзу ведалі пра гэтую акалічнасць: многія ішлі да будын-

ку на Фрунзэ, 5.

Вечарыну распачаў бард Зыміцер Бартосік, які выканаў свой старавіт «Нашаніўская пара». Потым слова ўзяў галоўны рэдактар «НН» Андрэй Дацько, ён адзначыў, што стогадовы юбілей супаў у часе з 15-годзьдзем незалежнасці. Сп. Дацько выступіў зь невялічкай пра-мовай, дзе збольшага паўтарыў галоўныя тэзы свайго артыкулу «Патрабую не-магчымага — будзьце рэалістамі». А пасля ў залі запанавала паэзія...

Аляксандар Фядута караценька распавёў, як нарадзілася гэтая кніга. Жартаваў: каб гэта жа жорстка ён пісаў пра беларускіх палітыкаў, тыя б ужо даўно нанялі кілера, а паэты гэтага не зрабілі.

Зыміцер Бартосік (зълева) і Аляксандар Фядута.

АНДРЭЙ ПАНКЕВІЧ

З паэтаў першым выступіў 20-гадовы Глеб Лабадзенка. Ён найперш адзначыў, чаму паэты яшчэ не нанялі кілера, — праста яны не такія багатыя, як палітыкі. Пасля публіку адзін за адным захаплялі паэтычныя галасы.

Вершы чыталі Галіна Дубянецкая, Віктар Шніц, Міхась Скобла. Лера Сомні толькі чытала, але і сціявалася пад гітару. Залі актыўна пляскала Юрасю Панцюпу, які прачытаў некалькі «вершаў-красвордаў». Экспрэсійная Джэці выкананынем сваіх твораў «парвала» заіло і заслужыла самыя працяглыя воплескі.

Фядута прызнаўся, што мае ў сучаснай беларускай літаратуре два найулюбёнейшыя вершы: «Салавей» Генадзя Бураўкіна і «Бэз» Ірыны Багдановіч. Апошні верш Фядута змог пачуць у аўтарскім выкананні, за што быў удзячны аўтарцы. Варта адзначыць, што пасля кожнага выступу ён падыхаў да выступаўцаў па аўтограф. То самае ён пропанаваў зрабіць гледачам.

Імпрэза скончылася харавым выкананынем вершу Янкі Купалы «Нашай Ніве», больш вядомага як «Не загаснунь зоркі ў небе». Перад гэтым кожнаму ў залі раздалі аркушыкі з тэкстамі і нотамі.

Зыміцер Панкавец

АНДРЭЙ ПАНКЕВІЧ

Вялікі пост

210 пратэстантаў галадаюць, баронячы ад канфесікі будынак сталічнай пратэстанцкай поўнаэвангельскай царквы «Новае жыцьцё». Іх падтрымалі адзінаверцы зь іншых гарадоў і вернікі некаторых іншых хрысціянскіх канфесій.

Былы кароўнік на вуліцы Кавалёва, 72, што пад Кунцаўшчынай, агульны плошчай 1641 м², царква «Новае жыцьцё» набыла яшчэ ў 2002 г. У будынку зрабілі эўрарамонт, пасставілі крэслы і сталі выкарыстоўваць як храм.

У 2004 г. Менгарвыканкам пачаў забараніць працвіцьніце набажэнстваў на Кавалёва, 72, матывуючы гэта тым, што будынак не прыстасаваны для гэтых мэтаў. 17 жніўня 2005 г. Менгарвыканкам прыняў рашэнне №1391 аб пазбаўленні царквы права карыстання зямельным надзелам з наступным прымусовым выкупам будынку царквы. 29 верасьня 2006 г. фондам Менгармаёмыцы былі пералічаныя грошовыя сродкі на суму 37,5 млн руб. на рахунак царквы. Пасля гэтага царква атрымала 10 дзён на вызваленне будынку.

Тады 6 кастрычніка на зладжанай у царкве «Новае жыцьцё» прэс-канферэнцыі вернікі абвесцілі пра пачатак бестэрміновай галадоўкі. Яны патрабуюць вяртання права ўласнасці на зямельны надзел і будынак царквы, а таксама наданыя яму статусу культавай пабудовы. Пост-галадоўка, да якой далучыліся хрысціяне іншых канфесій, пачалася 5 кастрычніка ў чацьвер.

Акрамя таго, 3 кастрычніка ў Менгарвыканкам

пададзеная заява на працвіцьніне мітынгу 21 кастрычніка на плошчы Бангалор.

Паступова галадоўка была маштаб найбольшай у гісторыі Беларусі. На вечар серады да галадоўкі далучылася, паводле звестак «Новага жыцьця», 210 чалавек. З іх увесь час у царкве знаходзіліся 36 чалавек, 134 чалавекі прыходзілі сюды пасля працы, 40 чалавек галадаюць ў іншых гарадах Беларусі. Акрамя таго, каля сотні менскіх пратэстантаў падтрымліваюць акцыю пратэсту кароткатэрміновым (1—2 дні) пастамі-галадоўкамі. Штоноч у царкве дзялянка з колькісцю 34 чалавекі заслаўлена на падтрымку падтрымліваючых.

У царкве галадоўшчыкаў штовечар наведваюць мэдыкі. Паводле стану здароўя пакінулі галадаць пэнсіянэрка і школьніца.

Галадоўшчыкі маюць падтрымку і з межамі Беларусі. Пратэстанты су-

седніх зь Беларусій краінаў абяцаюць зладзіць акцыі пратэсту ля беларускіх амбасадаў. У сераду 11 кастрычніка пратэстантаў наведалі прадстаўнікі амэрыканскай амбасады, якія паўбяцілі на працягу акцыі пратэсту інфармаваць Дзярждэпартамент ЗША аб сітуацыі вакол царквы «Новае жыцьцё».

Пастар царквы Вячаслаў Ганчарэнка рапчуя настроены барапіць царкву да апошняга: «Будынак мы не аддамо». Кірауніцтва царквы лічыць, што наступным крокам можа стаць ліквідацыя суполкі. Царква «Новае жыцьцё» налічвае каля 1500 вернікаў. Акрамя яе ў Мінску царква хрысціянаў веры эвангельскай «Благодать», што налічвае каля 3000 вернікаў, баптысцкая царква «Галгофа» (2000 чалавек), бабруйская пратэстанцкая суполка з 1000 чалавек і яшчэ каля тысячы пратэстанцкіх суполак, што налічваюць меншую колькасць вернікаў.

Сустаршыня аргкамітету Беларускай хрысціянскай дэмакратіі Аляксей Шэін таксама далучыўся да галадоўкі. На думку сп.Шэіна, сітуацыя з будынкам царквы мае некалькі варыянтаў развязання. Першае — сілавое вырашэнне з прыцягненнем да высылення міліцыі. Другое, што падаецца больш вераемым, — зацягванне вырашэння проблемы. «На носе зіма, і, магчыма, улады спадзяюцца, што людзі стомяцца пратэставаць, увага да акцыі пратэсту ападзе», — мяркуе А.Шэін.

Трэба адзначыць, што

ўлады прайвілі акты ўнасьць у дачыненіі да акцыі пратэсту толькі праз тыдзень ад яе пачатку. У сераду ранкам да будынку царквы «Новае жыцьцё» наблізілася калёна цяжкагрузных аўтамабіляў, адзін з якіх прывёз на плятформе бульдозэр. Суправаджалі калёну тры мікрааутобусы. Шлях на тэрыторыю царквы ім пераградзілі вернікі, павыганяўшы на дарогу свае аўто. Кіроўца бульдозера не патлумачыў мэты візыту, скажаўшы адно, што тэхніка знаходзіцца тут на загад Менгарвыканкаму. Вернікі царквы з'яўрнуліся з пытаннямі да начальніка аўтакалёны, на што пачулі невыразнае: «Я тут прыехаў свой участак трошкі параўняць». Пасля гэтага бульдозэр зъехаў з плятформы і на працягу паўгадзіны «раўняў» пляцоўку непадалёку ад аўтамабільнага пікету. Астатнія аўто неўзабаве зъехалі, а бульдозэр зынік у бліжэйшым завулку прыватнага сектатору.

Сёння ж у царкву патэлефанавалі з ЖРЭУ Маскоўскага раёну. Праўніка царквы запрасілі падпісаць акт перадачы будынку царквы ў валоданьне ЖРЭУ Маскоўскага раёну. На пытаньне, чаму менавіта ў ЖРЭУ, а не ў Фонд маёмыцы, праўнік «Новага жыцьця» пачуў, што Фонд перадаў будынак царквы на баланс Маскоўскага раёну.

У прэс-службе экзархату Беларускай Праваслаўнай Царквы, а таксама ў курыі Рыма-Каталіцкага Касцёлу адмовіліся каментаваць акцыю пратэсту пратэстантаў. У экзархате спаслаліся на адсутніць поўнай інфармацыі ды на тое, што гэта гісторыя адбываецца ў рамках іншай хрысціянскай канфесіі. У Касцёле адмову нічым не патлумачылі.

Сямён Печанко

Красоўская арыштавалі таму, што ён мусіў стаць наступнікам Дашкевіча?

Ад мінулага чацьверга ў ізалятары часовага ўтрыманья ў Віцебску паводле жудкага абвінавачанья заходзіцца 22-гадовы актывіст моладзевага руху з Жодзіна Павал Красоўскі.

Яго затрымалі 4 кастрычніка супрацоўнікі абласнога аддзелу па барацьбе з арганізаванай злачыннасцю. Правялі невялічкі допыт, а пасля ператрус у Паўлавай кватэры, канфіскавалі друкарні матэрыялы, кампьютарны систэмны блёк і дыскі. Красоўскуму паведамілі, што ён падобны да фатаробата галоўнага падазраванага ў справе леташніх віцебскіх выбуху.

На міліцэйскай машыне Красоўская завезлі ў Віцебск, дзе ўручылі позму на заўтра. У той вечар карэспандэнт «НН» япчэ здолеў пагутарыць з Паўлам, ягоны глас не гучай прыгнечаным. Красоўскі казаў, што яму няма чаго баяцца, бо ён не разумеет, у чым яго абвінавачваюць.

Назаўтра Красоўскі на-кіраваўся з адвакатам Паўлом Сапелкам на допыт, які доўжыўся звыш восьмі гадзінай, пасля чаго съследчы зачытаў пастанову: Павал мусіць быць затрыманы як падазраваны паводле артыкулу «замах на забойства дзівюх і болей асобаў, зъдзейсьнены агульнанебяспечным чынам» (арт. 14 п.1 і 5 ч.2 арт. 139 Крыміналнага кодэксу).

Вартагагадаць, што гучныя віцебскія выбухі адбыліся летасць 14 і 22 верасеня. Першы з выбухаў грымнай ля аўтобуснага прыпынку на праспэкце Фрунзэ, быў траўмаваныя два чалавекі. Паводле вэрсіі съследства, прыстасаваньнем для выбоху стала піўная бляшан-

ка, начыненая цвікамі і іншымі мэталічнымі прадметамі. Другі інцыдент здарыўся падчас дыскаткі ля кавярні «Эрыдан» 22 верасеня і меў больш значныя наступствы, тады ад выбуху пашырела больш за 40 чалавек. Праваахоўнікі заяўлі, што прыстасаванье было ідэнтычнае першаму.

Праз месяц пасля віцебскіх падзеяў Аляксандар Лукашэнка на ўрачыстасцях у Лоеве заяўлі, што выканоўцы выбухаў знойдзеныя, яны ўжо прызналіся ў зъдзейсьненым і даюць паказаньні. Сапраўды, у той час былі арыштаваныя браты Віталь і Юры Мурашкі. Іхні бацька быў гадзіннікам майстрам, таму дома ў братоў было шмат мэханізмаў, адпаведных тым, якімі рабілі выбухі. Братоў пратрымалі за кратамі каля паўгоду і нечакана выпусыцілі з афіцыйнай фармулёўкай «за недаслатковасцю доказаў».

Прыкладна ў той самы час прадстаўнікі праваахоўных органаў правялі ператрусы на кватэрах віцебскіх і ня толькі актывістаў дэмакратычнага руху. З таго часу справа віцебскіх выбухаў не была заўважнай у дзяржаўных і недзяржаўных СМИ. Цяпер жа яна атрымала новы віток.

Генэрал міліцыі ў адстаўцы Мечыслаў Грыб мяркую, што выбухі былі звычайным хуліганствам, свавольствам нейкіх падлёткаў. «Там не магло быць ніякай палітыкі, бо выбухі не былі прымеркаваныя да ніякай значнай падзеі. Чаму міліцыянты не знайшлі вінаватых? Мне падаецца, што гэта мог учыніць адзін чалавек, які болей не прызнаўся абсалютна нікому ў сваім учынку. Пасля затрымалі гэтых небаракаў-братоў. Сапраўды вінаваты ў тых выбухах даўно стаіўся. Цяпер вось такім чынам спрабуюць запалохаць моладзь у краіне. Гэта помста ўладаў моладзі за Плошчу», — мяркую экспікеры Вярхоўнага Савету Мечыслаў Грыб.

ЮЛІЯ ДРАШКЕВІЧ

Праваабаронца, былы съледчы Алег Воўчак думае, што тыя выбухі ня мог бы арганізаць дылетант без папярэдний падрыхтоўкі. «Мне падаецца, што там усё было зроблена на прафэсійным узоруні, — кажа сп.Воўчак. — Моладзь, натуральна, тут абсалютна ні пры чым. Гэтыя падзеі маглі быць на руку пэўнай групе людзей. Каму менавіта, пакуль не выпадае гаварыць. А абвінавачаныні Красоўскаму абсурдныя».

У сераду звязаліся звесткі, што акрамя выбухаў, актывісту інкрымінуюць таксама два крымінальныя эпізоды за 1999 год згодна з арт. 139 ч.2 пункты 7, 8, 16 («забойства, спалучанае са згвалтаваннем ці гвалтоўнымі дзеяннямі сэксуальнага характару»). Нагадем, што ў 1999-м Паўла было 16 гадоў.

Па ўсіх гэтых абвінавачанынях Паўлу пагражаета пажыццёвае зняволенне альбо съяротнае пакаранье. Варта адзначыць, што, са словаў адваката, у дні выбухаў Красоўскі ня быў у Беларусі, і штампы ў пашпарце

гэта пацьвярджаюць.

У кастрычніку ў Кіеве мусіў адбыцца з'езд незарэгістраванага «Маладога фронту», дзе Красоўскі мог заняць месца Зымітра Дашкевіча, які цяпер знаходзіцца ў турме. Улады амаль цалкам разграмілі актыў «МФ». На «хіміі» адбываюць пакараныні Павал Севярынец і Артур Фінькевіч, у ізаляторы Зыміцер Дашкевіч, пад крымінальнай справай у крадзяжы знаходзіцца салігорац Іван Шыла. Чарговае звязано ў гэтым справе — Красоўскі.

Павал Красоўскі — адзін з харызматычных лідэраў моладзі, вядомы далёка за межамі Жодзіна. Ён займаў вядомасць пасля галадоўкі летасць супраць выдалення маладзёнаў з навучальных установаў за палітыку. У Паўла хутка мусіць звязацца дзіця.

Нагадаем, што сёлета на Красоўскага ўжо была заведзена крымінальная справа за абраузу гонару чыноўніка з Жодзінскага гарвыканкаму, але пасля яе прыпынілі.

3П

«Дашкевіч і Красоўскі вытрымаюць»

Вядомыя ў Беларусі людзі — пра арышт Паўла

Лявон Баршчэўскі: «Патыхае чыста палітычным перасылем. Улады мэтанакіравана спрабуюць задушыць «Малады фронт». Калі б арышт Красоўскага не супадаў з затрыманнем Дашкевіча, допытамі Севярынца, яшчэ можна было б што-небудзь падумаць, а так усё зразумела. Справа мае відавочны палітычны карані».

Уладзімер Арлоў: «Гэтымі днімі ўсё часцей згадваецца нядаўні допіс Паўла Севярынца «Калёнія звычайнага рэжыму». Аўтар піша, што ў нашай краіне кожнаму, хто ня згодны з уладаю, пагражает «ўзмапненне рэжыму». (На маю думку, Павал ператвараецца ў найвыбітнага беларускага публіцыста.) Пасля сакавіцкіх падзеяў набірае абароты кампанія агульнага запалохвання. Калі ты ня любиш уладу, а любиш Радзіму і працуеш дзеля яе єўрапейскай будучыні, цябе могуць абвінаваць у любы моты.

мант нават у забойстве і гвалтаванні. Але гэта ня съведчаныя слы ўлады, а яе няпэўнасці і знэрваванасці. Няўжо гэтага не разумеюць съледчыя і судзьдзі? Няўжо настолькі ўпэўненая, што не давядзенца адказваць?»

Аляксандар Мілінкевіч: «Крымінальныя справы Дашкевіча і Красоўскага — звязаны аднаго ланцуга. Улады спрабуюць гэткім чынам павесіць на маладзёнаў ярлыкі экстремістаў, тэрарыстаў, зладзеяў. З дапамогай брутальных мэтадаў, жорсткага прэснгу яны спрабуюць запалохаць нашу моладзь, якая ўпарты не згаджаецца ісці на кампраміс з уласным сумленнем. Моладзь мае сваю ўласную пазыцыя, яна не байца яе выказваць усlyх, за што ўлады і помсьцяць ёй. Я перакананы, што ўлады ня змогуць зламіць гэтых хлопцаў. Я перакананы, што яны вытрымаюць».

Апытаў ЗП

КАМЭНТАР

Неймаверныя абвінавачаныні супраць Красоўскага

Выглядае, што новымі абвінавачанынямі Паўла спрабуюць вымусіць «прызнацца» ў тэрарызме.

Незарэгістраваному праваабарончаму цэнтру «Вясна» стала вядома, што акрамя выбуху ў Віцебску 14 і 22 верасня 2005 году жодзінскому актывісту Паўлу Красоўскому інкрымінуюць яшчэ два крымінальныя эпізоды за 1999 год згодна з артыкулам 139 ч.2 пункты 7, 8, 16 («забойства, спалучанае са згвалтаваннем ці гвалтоўнымі дзеяннямі сэксуальнага характару; з мэтай скаваць іншую злачынства ці аблегчыць яго здзяйсненне...»). Санкцыяй у гэтым артыкуле прадугледжваецца пажыццёвае зняволенне ці съяротнае пакаранье. Допыт Красоўскага працягваецца.

Усё выглядае так, нібы новымі абвінавачанынямі Паўла спрабуюць зламіць і вымусіць «прызнацца» ў тэрарызме.

Арышт Паўла Красоўскага выглядае прадвеснікам новых мэтадаў перасыду актывістаў беларускай апазыцыі. Калі раней асуджалі да зняволення паводзіе «палітычных» артыкулаў, такіх як маляваныя графіцы на сценках ці арганізацыя масавых беспарадкаў, то Красоўскага звінавацілі па звычайнай «крыміналцы». Абвінавачаныні супраць Красоўскага (тэрарызм у 2005 годзе, у часе, калі Красоўскі быў за межамі краіны, і забойствы, нібыта

зъдзейсненны ў 1999 годзе, калі Красоўскому было 16 гадоў) выклікаюць жах. Кожны можа паставіць сябе на месца Паўла, ягонай маці або няўести.

Між тым у Салігорску ўжо распачатая крымінальная справа супраць моладзевага актывіста Івана Шылы па падозрэнні... у крадзяжы.

Пры гэтым на памяць прыходзяць найгоршыя мэтады правакацыі і дыскрэдигацыі, якія ўжывалі спэцслужбы дыктатарскіх рэжыміў мінулых часоў, каб запалохаць пратэстававыя слай насельніцтва і перадусім моладзь.

Абвінавачаныні супраць маладафронтцаў Севярынца, Фінькевіча, Дашкевіча і асабліва Красоўскага вымагаюць неадкладнай і салідарнай рэакцыі беларускага незалежнага грамадзтва і сусветнай супольнасці. Гэта якраз той выпадак, калі правяраеца сьпеласць нацыі.

Зыміцер Панкавец

PHOTO BY MEDIAMET

Сяргей Лаўроў: Сытуацыя польскай меншасці ў Беларусі — як расейскай у Латвії

Міністар замежных справаў Рэспублікі Сяргей Лаўроў (на фота), знаходзячыся з візытам у Польшчу, нечакана ўзяўную справу польскай меншасці ў Беларусі. На ягоную думку,

ситуацыя палякаў у Беларусі нагадвае становішча расейскай меншасці ў Латвії, якая, на думку Масквы, церпіць уціск. Ніколі раней расейскія дыпламаты так не выказваліся.

Упльывовая варшаўская «Газета Выборчая» інтэрпрэтует гэтую заяву як праяву далейшага пагаршэння дачыненняў Беларусі ў Рэспубліці.

БТ

Міліцыянты прыйдуць да кожнага беспрацоўнага

Пасля ўліку працоўных рэсурсаў зь непрацуючымі пачнучь разьбірацца.

МУС Беларусі мае намер «правесці перапіс няўлічаных працоўных рэсурсаў». Паводле слоў першага намесніка начальніка Дэпартамэнту па грамадзянству і міграцыі Міністэрства ўнутраных спраў Аляксея Бегуна, прыкладна кожны трэці працаўнік беларус не здзяйсняе аб сваіх крыніцах даходаў, на плаціць падаткаў і на робіць адлічэнняў у сацыяльныя фонды. Фактычна, міліцыянтам давядзецца дайсьці да кожнага беспрацоўнага чалавека, каб высьветліць,

Аляксей Бягун абыае перапісаць непрацуючых.

на каго гэтыя людзі працујуць, піша газета «Звязда».

Агульная колькасць тых, каго ўцягнутых у актыўную працоўную дзеянасць асоб, складае амаль 1 мільён чалавек. Сыпіс «нахлеб-

нікаў» на шыі ў грамадзтва даволі вялікі. У гэтую катэгорию, напрыклад, уваходзяць і людзі, якія займаюцца хатнім гаспадаркай, і кантынгент месцаў пазбаўлення волі, і нелегальныя прадпрымальнікі, і гастарбайтэры. Таму, як паведаміў Аляксей Бягун, МУС краіны вырашила правесці татальны маніторынг усіх суайчыннікаў, якія працујуць за мяжой, і грамадзян, якія тайна зарабляюць сабе на хлеб у Беларусі.

Фактычна, міліцыянтам давядзецца дайсьці да кожнага чалавека з названага вышэй «мільённага съп-

су», каб высьветліць, на каго гэтыя людзі працујуць. На гэта спатрэбіща ня менш за 2—3 месяцы. Пасля таго, як будзе завершаны своеасаблівы перапіс няўлічаных працоўных рэсурсаў, Міністэрства ўнутраных спраў выступіць з канкрэтнымі пропановамі дзеля іх легалізацыі. Суграмадзянаў, якія не захочуць дзяліцца даходамі зь дзяржавай, пропануецца пазбавіць пэўных сацыяльных гарантый. Якія канкрэтна меры будуть прынятыя, Аляксей Бягун не паведаміў, бо «пытанье только вывучаецца», — адзначае «Звязда».

На фота: Тблісі.
Грузінская
паліцыя эскортую
расейскіх
афіцэраў,
абвінавачаных
у шпіянажы,
на тэрыторыю
офісу АБСЭ.

www.SVABODA.ORG

**Выбары
прызначылі
на 14 студзеня**

АЛЕКСАНДР ЛУКАШЕНКО

А.Лукашэнка сваім указам вызначыў, што выбары дэпутатаў мясцовых саветаў адбудуцца 14 студзеня.

«Усе асобнікі кнігі Сіпакова мусяць быць зънішчаныя»

Кіраўнік выдавецтва «Харвест» Юры Хацкевіч: інцыдэнт адбыўся празь няведанье таго, што знак «Беларускага кнігазбору» афіцыйна зарэгістраваны.

У верасьні на паліцах беларускіх кнігарняў з'явілася кніга эсэ пісьменніка Янкі Сіпакова «Зялёны лісток на плянэце Зямля». У самім факце выданьня такой кнігі нічога дзіўнага, апроч таго, што выданьне пабачыла сьвет пад вокладкай «залатай» сэрыі «Беларускага кнігазбору». Як высыветлілася пазней, сам «Беларускі кнігазбор» ня меў ніякага дачыненія да выданьня кнігі. Зборнік убачыў сьвет ў недзяржаўным выдавецтве «Харвест».

Па нейкім часе ўправа МГА «Белкнігазбор» выступіла з заявай да сваіх чытачоў, дзе гаварылася, што кніга Янкі Сіпакова выйшла «бяз ведама і дазволу і не адпавядае канцэпцыі і прынцыпам сэрыі». Такім чынам, «Харвест» парушыў аўтарскія права, выкарыстаўшы афіцыйна зарэгістраваны тварыны знак.

Кіраўнік выдавецтва «Харвест» Юры Хацкевіч кажа, што інцыдэнт адбыўся празь няведанье таго, што гэты знак «Беларускага кнігазбору» ёсьць афіцыйна зарэгістраваным. «Мы ня ведалі гэтага. Сіпакоў прынёс да нас кніжку і вельмі рапчуна настойваў, каб яна выйшла менавіта ў гэтай сэрыі і менавіта пад такой вокладкай, нам не ўдалося яму ў гэтым адмовіць. 13 кастрычніка ў мяне мусіць адбыцца сустэрэча з кіраўніком Міжнароднага грамадзкага аб'яднання «Белкнігазбор» Кастусём Цвіркам. Папярэдне мы ўжо дамовіліся зь ім, што ў напшым выдавецтве пад такім знакам можа выйсці яшчэ

парачка кніжак «кнігазбор-раўскай» сэрыі», — сказаў Юры Хацкевіч.

Сам Янка Сіпакоў ня меў вялікага жаданьня размаўляць з карэспандэнтам «НН», сказаўшы, што нічога ня ведае ў гэтай справе. Сіпакоў адзначыў, што ў очы пакуль ня бачыў гэтай кнігі і не трymаў яе ў руках. Разам з тым Янка Сіпакоў пацвердзіў, што бліжэйшым часам у «Харвесці» сапраўды павінна была з'явіцца ягоная кніга.

Сп. Сіпакоў толькі аднойчы ажыўвіўся, калі гаворка пайшла пра зварот управы МГА «Белкнігазбор» да чытачоў, ён зь неўдаваным інтарэсам папрасіў яго зачытаць, калі ж выявілася, што там нічога цікавага для яго няма, ён съпехам разъвітаўся, яшчэ раз пацвердзіўшы, што ня мае да справы ніякага дачыненія, і паклаў слухаўку.

Як пацвердзілі нам у «Беларускім кнігазборы», яны таксама тэлефанавалі да Янкі Сіпакова, пісьменнік папрасіў ня ўцягваць яго ў гэтыя разъбіральництвы, бо мае кепскае здароўе паслья нядайняга інфаркту — праблемы з сэрцам. Між тым, паводле словаў «кнігазбораўцаў», Сіпакоў нават... падпісаў сваю кніжку Кастусю Цвірку. Управа МГА «Белкнігазбор» з'явірнулася да ТАА «Харвест» з прапановай дасудовага ўрэгульвання спрэчкі, а менавіта: адклікаць з кнігарняў і бібліятэк увесь наклад кніжкі Сіпакова, замяніць яе вокладку і тытульныя лісты або зьнішчыць увесь наклад, прынесыць афіцыйныя прафесійныя «Беларускаму кнігазбору» і чытачам.

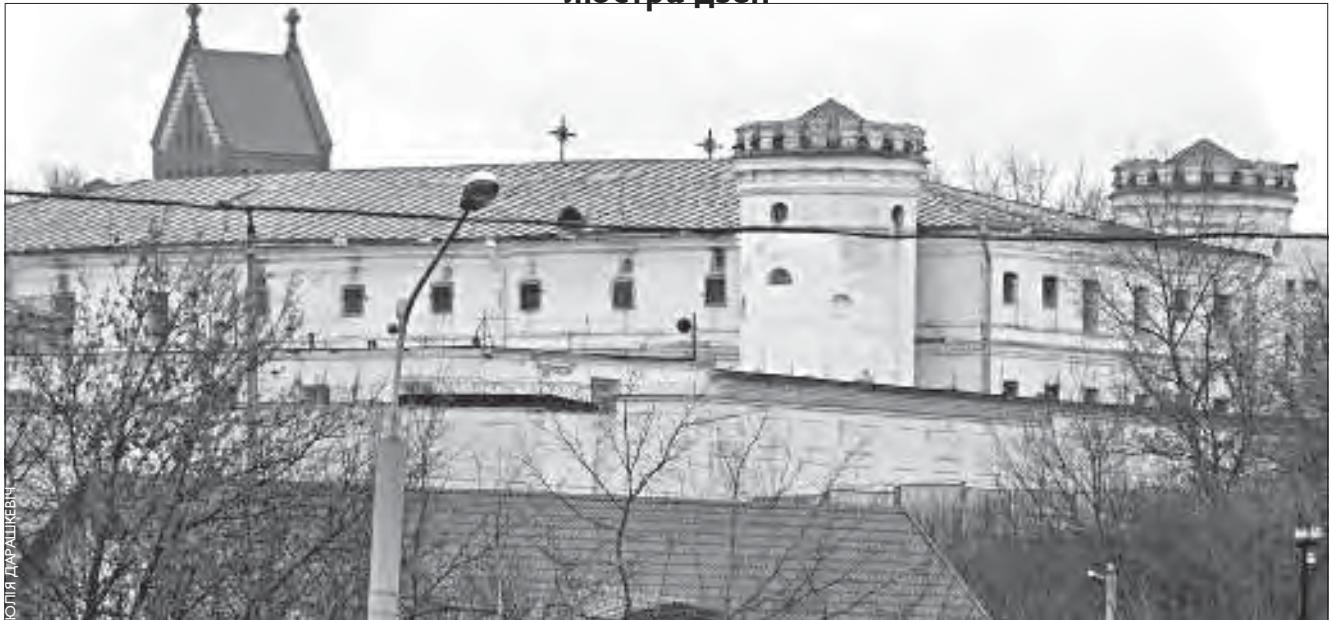
У «Кнігазборы» кажуць, што Янка Сіпакоў прыходзіў да іх з кнігай з просьбай пад-

лічыць, колькі будзе каштаваць выданьне кніжкі яго эсэ. Атрымаўшы каштарыс, аўтар у «Кнігазбор» болей не з'явітраўся. «Кніга, што выйшла ў выдавецтве «Харвест», не пасуе да канцэпцыі нашай кніжнай сэрыі», — кажуць у «Белкнігазборы». — Мы друкуем толькі клясыкаў беларускай літаратуры і літаратурных помнікаў. У кнізе мусіць быць пададзенае найлепшае з усіх жанраў, у якіх працаўаў клясык, выданьне павінна супрадавацца грунтоўным уступным артыкулам і падрабязным камэнтаром. Таму кніга Сіпакова абсалютна не пасуе да канцэпцыі пекнай кніжнай сэрыі».

«Кнігазбораўцы» зьбіраюцца даводзіць справу да суду толькі ў тым разе, калі не патрапяць даць рады любамірна.

Зыміцер Панкавец

Ольга ДРАГАЧЕНКО

ЮЛІЯ ДАРАЦКЕВІЧ

Дашкевіч сядзіць у камэры з хворымі на сухоты, гепатыт і СНІД

Зъ лістоў на волю.

«У прынцыпе, тут можна нармальна пачытаць хоць книгі, бо носіцца на волі, носіцца — а вынік? Во, краты, паrapha, тубэркулёзынікі, гепатытнікі, і нават з адным сыпдозынкам сядзеў. Прычым нармальны хлопец. Мусарам сам сказаў, што ВІЧ-інфікаваны, а яго — у агульную хату. Хоць тут найстрашнейшыя тубэркулёз і гепатыт, якія амаль усе маюць.

А так усё добра. Бывае, надыходзіць пэсымізм, бо нешта з фронту там ня вельмі навіны. Калі можаш там, паўплывай на каго, каб жылі ў міры і любові.

ЮЛІЯ ДАРАЦКЕВІЧ

Аддалі мне Бібліі, спаслаўшыся на тое, што яны не маглі разабраць почырк (твой). А разам з Бібліямі — мой зварот да краўніка СІЗА з патирэджаннем аб галадоўцы. Карапей, давядзенча есьці.

Хацеў таксама папрасіць не перадаваць у пятніцу й суботу перадачак, бо пост у мяне, а кабан тут уходзіць за суткі (:). Ну, такія правілы гульні».

ЮЛД

Сьведчаныні з блогу дзяўчыны, што носіць перадачы З.Дашкевічу, — старонка 21.

Менск: выбух у школе

Вучань 10-й класы менскай школы №69 адчыніў у калідоры школы стары газавы балёнчык. Той выбухнуў. Няўдалы жартаўнік трапіў у рэзімацую разам з чатырма школьнікамі, якія былі ў момант выбуху вакол яго.

Яшчэ 20 вучняў шпіталізавалі з атручаннямі рознай ступені.

Супраць урвіса ўзбудзілі крыміналную справу.

МБ

Флэш-моб сарваўся, але лісты пайшлі

У суботу а 18-й лія менскага Галоўпаштамту мусіў адбыцца флэш-моб у падтрымку палітвізіяյу Красоўскага і Да-

шкевіча. Моладзь прыйшла з напісанымі да іх лістамі падтрымкі, каб, стаўшы ў чаргу, апусціць іх у скрыню.

www.SVABODA.ORG
Міліцыянты ў цывільным пільному паштову скрыню.

Аднак чаргі не атрымалася: паштамт і нават прылеглыя вуліцы акупавалі міліцыянты ў цывільным. Моладзі нічога

не заставалася, як падысьці па адным, укінуць лісты ў скрынку і разысьціся.

СМ

У Астрэйкі нарадзілася дачка

У сераду а 9:45 у палітвяльня Міколы Астрэйкі нарадзілася дачка. Пра гэта карэспандэнту «НН» паведаміла Вера Шалайка, якая сёньня ўжо бачылася зь Міколавай жонкай Палінай (**на фота**). Дзячынка мае 3280 грамаў вагі.

Мікола цяпер перабывае ў

школоўскай калёні. Яго асудзілі да двух гадоў зняволення паводле справы «Партнэрства».

Рэдакцыя «НН» далучаецца да віншавання і зычыць Міколу найхутчэй убачыць сваю крывінку.

ЗП

Мілінкевіч будзе ездзіць, ездзіць, ездзіць

Стаўшы даверанай асобай кандыдатаў.

«Я буду даверанай асобай у вялікай колькасці кандыдатаў і праеду максымальную колькасць гарадоў краіны», — заявіў лідэр аб'яднаных дэмакратычных сілаў Аляксандар Мілінкевіч падчас он-лайнавай канфэрэнцыі на радыё «Свабода».

— Мы знайдзем магчымасці, каб падчас выбараў

разам з кандыдатамі ў мясцовыя саветы праводзіць разнастайныя сустрэчы. Формы сустрэчы вызначым мы, — паабядаў палітык. — Нас сапраўды пазбавілі права выбіраць. Сёньня ў нашай краіне ўлада нелегітымная, і зъяніць яе выбарамі немагчыма. Яшчэ раз кажу, што ў стратэгіі дэмократычных сілаў галоўная мэта — гэта вуліца. Мірная вуліца, без радыкальных дзеяніньняў.

[by.milinkevich.org](http://milinkevich.org)

Мілінкевіч выказаў спачуванье з нагоды съмерці Паліткоўскай

Ганна Паліткоўская.

А.Мілінкевіч накіраваў рэдакцыі расейскай «Новоі газеты» (НГ) спачуванье ў сувязі з трагічнай съмерцю вядомай журналісткі Ганны Паліткоўскай. У пасланні, у прыватнасці, гаворыцца:

«Калі забіваюць журналіста, няма розніцы, адбылося гэта ў тваёй краіне ці не. Дэмакратычная Беларусь ведае, як гэта балочча, губляць журналістаў... Для свабоды няма спакойных часоў».

Г.Паліткоўская была забітая 7 кастрычніка ў Москве ў пад'ездзе ўласнага дому. На месцы забойства знайдзеныя 4 гільзы і пісталет. Рэдакцыя «НГ» мяркуе, што забойства мог замовіць або кіраунік маўрюнскага ўраду Чачні Рамзан Кадыраў, або той, каму было б выгадна, каб падзрэньне ўпала на Кадырава.

МБ

Пасля страйку съціхла «Новае радыё»

9 кастрычніка на хваліх 98,4 FM съціхлі перадачы радыёстанцыі «Новае радыё», якое належыць Фэдэрацыі прафсаюзаў. У пятніцу нехта з супрацоўнікаў радыё ў жывым этры звязнуўся да А.Лукашэнкі з просьбай абараніць іхні калектыв ад савольстваў прафсаюзнага кіраўніцтва. Калектыв радыё абвесыці страйк у сувязі з магчымым звалненнем генэральнага дырэктара Віктара Грышанава.

У панядзелак супрацоўнікі «Новага радыё» склалі адкрыты калектывны ліст. Пад ім падпісаліся 19 чалавек. З ліста можна зразумець, што на радыёстанцыі панавалі звадкі і інтрыгі. У гэтым вінаваціць прэс-сакратарку ФПБ Ірыну Каганец і ейных паплечніц.

У той самы дзень стала вядома, што ўсе падпісанты звольнены з працы. На радыё засталіся толькі трох чалавекі, якія зусім нядаўна ўладкаваліся. Таму праца «Новага радыё» прыпыненая на месец, пакуль не атрымаеца знайсці новы склад рэдакцыі. Не працуе і сайт радыёстанцыі.

А тое радыё мала чым рознілася ад іншых ФМ-папсовых галасоў.

Зыміцер Панкавец

У Москве затрымалі верхавода найбуйнейшай беларускай банды

Супрацоўнікі дэпартамэнту ў барацьбе з арганізаванай злачыннасцю ды тэрарызмам МУС Рэспублікі Беларусь затрымалі трох удзельнікаў найбуйнейшага беларускага злачыннага фармаванья «Пажарнікі», у тым ліку іхняга лідэра — 35-гадовага Генадзя Бярэзіна.

Затрыманнне рабілі з дапамогай беларускіх калегаў у кватэры на Кутузавскім праспэкце. Акрамя Бярэзіна, скапілі Алега Чыркова і Вячаслава Ліцэнштэйна. У іх сканфіскавалі фальшивыя паштарты грамадзяннаў Рэспублікі Беларусь і Беларусі.

Паводле інфармацыі МУС, усе затрыманыя былі ў міждзяржаўным вышуку за ўчыненыне цяжкіх злачынстваў. Цяпер правяраюць, ці яны мелі дачыненіне да злачынстваў на тэрыторыі Рэспублікі Беларусь, і вырашаюць пытаныне пра іхнюю экстрадыцыю ў Беларусь.

Арганізаванае злачыннае фармаванье (АЗФ) «Пажарнікі» паўсталі на тэрыторыі Гомельскай вобласці ў 1990-я. Бандыты спэцыялізіваліся на вымоганьнях, крадзяжках, «дахаваньні» прастыгуты ды несанкционным аўтабізнэсе.

У красавіку—чэрвені на тэрыторыі Маскоўскага рэгіёну затрымалі шасьцёх удзельнікаў АЗФ, што былі ў вышуку. У жніўні 2006 г.

суд на Гомельскую вобласць признаў 27 чальцоў банды вінаватымі ў больш як 100 злачынствах (у тым ліку блізка 80 цяжкіх і асобліва цяжкіх) і прысудзіў да астрогу ад 3 да 14 год. 11 бандзюкоў здолелі схавацца. Большаясьць зь іх перабралаася ў Расею.

Газета.ru

Культура без чыноўнікаў: фэстываль good.by у Нямеччыне

Каб пазнаёміцца з той беларускай культурай, якой не кранула рука ўсёведнага чыноўніка, трэба выехаць за мяжы Беларусі.

Напрыклад, у Берлін, дзе прарокі, якім німа месца ў сваёй айчыне, з задавальненнем знаёмыць іншаземную публіку з сваёй творчасцю. У сталіцы Нямеччыны нядайна адзначала стагодзьдзе беларуская газэта «Наша Ніва», а беларускія кінематографісты правялі кінафэстываль у межах праекту «Партызанфільм». А да 18 кастрычніка ў Берліне будзе праходзіць фэстываль беларускай культуры пад назвай «Гуд-бай», адкрыццё якога прыйшло ў мінулыя выходныя.

Вядомы беларускі гурт «Драм Экстазі» адкрываў фэстываль «Гуд-бай» сваім выступам у берлінскім клюбзе «Каспар гаўзэр». Гурт выступаў разам з паэтам Ігарам Коршунам, які чытаў свае тэксты пад музыку беларускіх бубначоў...

Радыё «Нямецкая хвоя»

Сафія можа трапіць у съпіс культурнай спадчыны ЮНЕСКО

Сафійскі сабор у Полацку — адзін з першачарговых кандыдатаў на ўключэнне ў Съпіс сусьветнай культурнай і прыроднай спадчыны ЮНЕСКО. На ўключэнне ў съпіс прэтэндуюць таксама Спаса-Праабражэнская царква ў Полацку і культавыя збудаванні абарончага тыпу ў Камаях на Пастаўшчыне.

У канцы 2006 — пачатку 2007 г. Беларусь і Польшча плянуюць накіраваць у Камітэт па ахове сусьветнай культурнай спадчыны ў Дурбане (Паўднёва-Афрыканская Рэспубліка) матэ

прыялы аб уключэнні ў Сыпіс ЮНЭСКО Аўгустоўскага канала.

Пакуль у гэты сьпіс ад Беларусі ўключаны толькі 4 аб'екты: Белавеская пушча, Мірскі замак, комплекс рэзыдэнцыі Радзівілаў у Нясьвіжы і Дуга Струве.

**Народныя навіны
Віцебску**

Беларускіх заўзятараў вывезьлі ў румынскі лес

Адборачнік да Чэмпіянату Эўропы — 2008 паміж зборнымі Беларусі і Румыніі скончыўся прагназавана: 3:1 перамаглі нашчадкі князя Ўлада Цэпеша. Ужо на дзясятай хвіліне беларусы без варыянтаў «гарэлі».

Галоўны трэнэр зборнай Юры Пунтус назваў адной з прычынаў пройгрышаў бе-

Паліцыя выдаляе беларускіх заўзятараў з стадыёну.

ларускай зборнай — няবеданье яе гульцамі нацыянальнага гімну. Цяпер Пунтус возьмë пад свой кантроль, каб кожны гулец зборнай ведаў гімн.

Матч Румынія—Беларусь таксама запомніца каліспартовымі падзеямі на стадыёне «Сыцяў». Дзясяткі беларускіх заўзятараў напачатку гульні былі пасаджаны ў аўтобусы і вывезены за межы Бухарэсту. Гэта адбылося пасля таго, як у беларускім сэктары началіся бойкі. Цяжка даць адназначны адказ, хто быў іхнім ініцыятарам: гарачыя ад выпітых сыпіртных напояў беларусы ці румынскія фа-

наты. Беларуская амбасада ў Бухарэсьце запэўнівае, што вінаватыя гаспадары стадыёну. Тады становіща дзіўным, зь якой прычыны беларусаў вывезьлі ў лес.

Ніхто з суайчыннікаў ня быў затрыманы, кажуць у пасольстве. Цікава, ці зьбіраючыя беларусы скардзіцца ў суд з прычыны таго, што не змаглі паглядзець матч, за які заплацлі, і хто будзе ў ролі адказыніка.

Астатнія матчы нашай групы скончыліся наступным чынам: Славенія—Люксембург 2:0, Баўгарыя—Галандыя 1:1.

Зыміцер Панкавец

Выставка Шатэрнікаў у Нью-Ёрку

У Нью-Ёрку ў Музэі рускага сучаснага выяўленчага мастацтва Джэрзі-Сіці 8 кастрычніка адкрылася

пэрсанальная выставка двух мастакоў зь Беларусі — Алеся Шатэрніка і ягоны дачкі Юлі. На выставе — больш за паўсотні палотнаў зь Беларусі й працы Юлі, выкананыя ў Нью-Джэрзі.

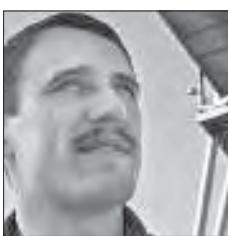
Алеся Шатэрнік, вядомы як скульптар, апошняя гады стала працуе ў галіне жывапісу. Паводле вызначэння Аляксандра Глейзера, дырэктара музею, жывапіс А.Шатэрніка належыць да «нэаймпрэсіянізму».

Музэй А.Глейзера, вядомага ў сівеце мастацтвазнаўцы, знакаміты тым, што зьбірае і выстаўляе мастацтва нонканфармістай. Сярод іх — удзельнікі «бульдозэрнай выставы» ў Москве: Аскар Рабін, Алег Цалкоўва, Міхаіл Шамякін. Стала супрацоўніцае зь Нью-Ёрскім музеем і наш знакаміты суайчыннік Барыс Забораў.

Выставка мае доўжынца да 22 кастрычніка.

Габрэйскія танцы ля Камароўкі. Фест восеньскіх сьвятаў зладзіла 8 кастрычніка габрэйская грамада Менску.

Павал Севярынец — у 1998—2004 лідэр незарэгістраціі ванага «Маладага фронту». Асуджаны за арганізацыю акцыяў пратэсту пасля рэфэрэндуму 2004 году. Цяпер у высылцы ў Малым Сітне, на поўначы Полаччыны.

ПАВАЛ СЕВЯРЫНЕЦ

У самы разгар эпахальнай для кожнага беларуса пары капаньня бульбы ў сіценскіх ваколіцах бязълюдна. Вяскоўцы ў лесе — хто ў лісічках, хто ў брусыніцах, хто ў журавінах. Калі запытваецца ў народу, які выстроўвасцца ў чаргу ў краме па прывазную бульбу, чаму сіценцы не саджаюць самі, адмахваюцца: «Ай... Не расце нічога. Глеба кіслая».

Глеба ў Сітне і праўда *кіслая* — пераўльготненая. Ападкі перавышаюць сыцёк. Вакол балоты. Але, вось дзіва, ля хаты дзеда Роберта (таго самага, які больш за паўстагодзьдзя слухае «Свабоду») — і бульба, і гуркі, і перцы, і морква, ды дабрэнныя, ды яшчэ клубніцы, ды вінаград... «У вас што, — пытаюся, — мясцовная аномалія?»

«Так, аномалія, — съмлецца дзед. — Во, прывязу вапны воз... кіслую ж глебу вапнаваць трэба, ну і гною, вядома, колькі тачак... Вось і родзіць. Калі вапны няма — можна попелу зь печы».

Пэўна ж, нездарма Госплад Бог даў Паазер'ю, апроч кіслых глебаў, яшчэ й найбуйнейшае ў Эўропе радовішча даляміту ў Рубе пад Віцебскам — далямітавая мука

акурат і прызначаная дзеля таго самага вапнаванья!

Але вяскоўцы штовосені, як манны нябеснай, чакаюць машыны, што завозіць у сельпо дзясяткі мяхоў гародніны. Купляюць малако — заводзкае, у пакетах — кефір, творог. Па мяса едуць у Палацак на кірмаш...

На тэрыторыі сельсавету 10 гадоў таму было тры калгасы. Цяпер не засталося ніводнага. Ворыва засяялі... лесам. (Во зьдзіўліся б продкі-палачане часу. Ўсяслава, што гэты лес немалою сілаю калісь карчавалі пад палі!..)

Гародзікі ў саміх вяскоўцаў зусім сціплюць. Лапінка ля хаты, колькі яблыняў. Трактара ці камбайна на людзкіх «сотках» тут і ня ўбачыши — не разъвернуцца. Аруць канём ці матаблёкам. Зямля вакол вёскі ўвогуле пустуе.

Ну, добра, няхай і праўда, як той съпявав, не расце какос... Але ж травы ў сіценскіх ваколіцах — мора. Жывёле — раскоша. Дзе ж живёлагадоўля? У Сітне адна карова прыпадае на... 20 жыхароў. Съмешна глядзець, як «статаک» з некалькіх мілкай шпацируе цэнтральны вуліцай. «Каровы ідуць!» — тут ужо не падзея, а нейкая недарэчнасць. Паводле дзіцячых

Кіслая глеба

ХРОНІКА

2 кастрычніка

Активісту ПБНФ **Кастусю Баеву** з Рэчыці не падоўжылі працоўнага контракту на прадпрыемстве «Белтэхінвентарызация».

3 кастрычніка

Кіраўніцтва канцэрну «Белнафтакім» не дазволіла, каб адміністрацыя заводу «Полачак-Шкловалакно» дала офіс для **суполкі Свабоднага прафсаюзу Беларускага**.

Активіста ПБНФ **Сержку Салашу** з кастрычніка «ўзмоцнена надгледзелі», калі ён вяртаўся з Украіны ў Беларусь.

Аляксандру Бухвоставу, у мінулым старшыню Партыі працы, зладзілі асабісты надгляд і прымусілі распрануцца, калі ён ехаў праз беларускую мяжу ў Літву.

У Бабруйску актывістка Беларускага незалежнага прафсаюзу **Алена Захожая** абвесыціла галадоўку: яна пратэстуе супраць таго, што адміністрацыя заводу праводзіць дыскрымінацыю паводле прафсаюзнай прыкметы, а органы юстыцыі ў суд ня бачаць у гэтым парушэння закону.

4 кастрычніка

У Наваполацку сябар КХП БНФ **Анатоль Кулік** пачаў галадоўку да 20 кастрычніка на знак салідарнасці з палітвзыннем Аляксандрам Казуліным.

Моладзевага актывіста **Паўла Красаўску** затрымалі ў Жодзіне, завезьлі ў Віцебск. 5 кастрычніка яго дапыталі ў справе леташніх віцебскіх выбуху і затрымалі (пакуль што на 6 дзён).

У Гродне актывіста польскай мяншыні **Мечыслава Яскевіча** асуздзілі на 4 сутак арышту: ён застаўся на волі, бо гэты тэрмін адседзеў ужо ў жніўні.

Вярхоўны суд прыпыніў разгляд пазову Міністру наконт прыпынення дзеянасці **ПКБ**.

5 кастрычніка

У Гомелі актывістай АГП **Андрэя і Кацярыну Толчыну** выклікалі на адміністрацыйную камісію: іх аўбінавацілі ў парушэнны паштартнага рэжыму, што пагражае штрафам да 3 базавых величыняў.

Адміністрацыйная камісія Жлобінскага

райвыканкаму разглядала пратаколы трох старшакляснікаў — **Кірылы, Андрэя** і **Аляксея**, аўбінавачаных у несанкцыянай акцыі 16 верасня.

6 кастрычніка

У Магілёве супрацоўнікі КДБ спрабавалі завэрбаваць моладзевых актывістаў **Алесія Анісімава, Уладзімера Шчыцініна** і **Яўгена Адзінца**. Усе ад прапанаваў супрацьцы адмовіліся.

Крама «Асторыя» скасавала дамову на продаж недзяржаўнай газэты **«Мясцовы час»**, бо Пінскі гарвыканкам настойліва парадай кіраўніцтву мясцовых крамаў адмовіца ад распаўсюду недзяржаўнай прэсы.

У судзе Маскоўскага раёну Берасця прыпыненая справа на скаругу грамадзкага актывіста **Андрэя Шарэнды**, які аўскардкаваў вынесены яму ў ліпені штраф за распаўсюд інфармацыйных лётак пра мітынг. Актывіст папрасіў весьці працэс па-беларуску, але прастадуніца гарвыканкаму заявіла, што па-беларуску не зразумее: цяпер ёй цэлы месяц будуць шукаць перакладыцы.

хроніка

успамінаў, вырашыў быў, што ў бабулінай вёсачцы на Дняпры, пад Рэчыцай, справы лепшия. Ан! Распытаўся — амаль тое самае. Старым трymаць карову ўжо й сілаў няма, а маладзейшыя п'юць, дык дзе яны ту ю худобу дагледзяць...

Тых, хто трymае сывіньні, у Сітне можна пералічыць на пальцах. Відаць, парсюкі й тыя на кіслай глебе не растуць.

I гэта на сіценскі «кулёр лякал». Ва ўсёй Беларусі ўжо колькісот гадоў прагрэсует паразытчна звычка. З кіслай мінай махаюць рукой на беларускую зямлю дзеячы, і робіцца зусім горка. Уздыхі й нараканьні на глебу чуюцца ў нас рэгулярна: гэтым звычайна апраўдаюць нежаданьне ды няўменьне працацаць — што на зямлі, што з грамадствам.

100 гадоў таму купка гэткіх жа, як і мы, беларусаў перасіліла ўнутраны стогн з прыгнаны несалодкас ды нятурастас глебы і пачала ўрабляць *Нашу Ніву*. Так, было цяжка, быў і пот, і сухоты, і кроў, і сълзы — але ж узаралі. I на гэтым не такім ужо вялікім кавалачку, бадай, вырасла ўсё беларускае нацыянальнае адраджэнне пачатку XX ст.: тут і БНР, і БССР, і беларусізацыя, і каранізацыя... Як у біблійнай прыпавесці: «Узышло, і вырасла, і ўрадзіла: адно трыцаць, другое шэсцьдзесят, трэцяе сто» (Марка 4:8).

На беларускай зямлі апошніяя стагодзьдзі шмат хто спрабаваў жыць *на дурняк*. За кошт прыгоннага слянства,

калектывізацыі, мэліярацыі. Але Господ, даручыўшы Адаму зямлю ў валоданьне, сказаў: «У поце твару твойго будзеш есьці хлеб, пакуль ня вернесься ў зямлю, зь якое ты ўзяты» (Быцьцё 3:19). Цяжка, укладваочы ўвесел час, усе высілкі, усю душу! — працацаць. Толькі тады тутэйшая глеба зьдзівіць сваёй плоднасцю.

Няпростая беларуская зямля дадзеная беларусам дзеля выпрабаванья іхніх хрэстаматыйных цярпівасці, руплівасці, працаўтасці. Калі некаму хочацца есьці ананасы й жаваць рабчыкай без асаблівых намаганьняў — ласкава просім на Канары. Патрыёт? Тады ўлягай, як за плугам, як у выбіраныне бульбы, як у штогадовае вапнаваныне, угнойваныне, бараванаваныне кіслае глебы.

Ня будзем працацаць належным чынам на зямлі — так і застанемся прыхаднямі-зъбіральнікамі.

За ста гадоў «Нашай Нівы», пэўна, гэта ёсьць галоўным урокам для ўсіх беларусаў.

Толькі калі ўзаром, палепшым, акультурным грамадzkую глебу кожны на сваім кавалачку, ператрэм уласнымі рукамі кожны камячок беларускіх проблемаў, цяжкасцяў, сумненіяў — пасеняныя слова, вера й любоў дадуць нацыянальнае абуджэнне.

в.Малое Сітна

Патрыёт? Тады
ўлягай,
як за плугам.

ХРОНІКА

Калектыв FM-станцыі «**Новае радыё**» авбесціў страйк у жывым этэрні. Падставай стала самаўпраўства заснавальніка — Фэдэрацыі прафсаюзаў Беларускай: звалненьне гендэрэктара радыёстанцыі.

7 кастрычніка

У Бабруйску падчас сіяткаваньня «Дажынак» затрыманы моладзевы актыўіст **Максім Буйніцкі**. За сям'ёй дэпутата гарсавету, актыўіста ПБНФ **Алесі Чыгіра** цэлы дзень хадзілі супрацоўнікі ў цывільнім.

8 кастрычніка

Над актыўістам ПБНФ **Рыгорам Касту-сёвым** праведзены асабісты надгляд на Берасцейскай мытні пры вяртанні на ра-дзіму.

10 кастрычніка

Праваабаронцу **Алега Волчака** выклікалі ў Гарадзенскую рэгіянальную мытню да інспектара па барацьбе з кантрабандай.

AШ

У кнізе Паўла Севярынца крыміналу не знайшлі

Літаратуразнаўчая экспертыза, праведзеная Генэральным прокуратурай РБ, ня выявіла складу крымінальнага злачынства ў тэксце кнігі Паўла Севярынца «Нацыянальная ідэя. Фэнамэналёгія Беларусі», сканфіскаванай супрацоўнікамі КДБ і МУС на прыватных кватэрах мала-дафронтаваўца ў Менску падчас ператрусаў у лютым—сакавіку 2006 г. Болей за 70 асобнікаў кнігі вярнулі гаспадаром. Разам з тым яшчэ каля 40 кніг, сканфіскаваных у Магілёве, Наваполацку, Жлобіне, застаюцца ў мясцовых аддзелах міліцыі. Выдадзеная невялікім накладам, кніга прызначалася для презэнтацыі ў 12

беларускіх гарадох: некалькі зь іх сарвалі праз выбарчыя ператрусы.

Кніга «Нацыянальная ідэя. Фэнамэналёгія Беларусі» — аўтарская энцыклапедыя, складзеная з 200 найбольш вядомых фэноменаў беларускасці, дасыледуе нацыянальную ідэю як сутнасна хрысціянскую. На вokладцы разъмешчаныя водгукі пісьменыніка Ўладзімера Арлова, паэта Генадзя Бураўкіна, гісторыка Анатоля Грыцкевіча й пастара Эрнэста Сабілы. «Нацыянальная ідэя...» фігуравала ў съпісе «Лепшыя кнігі — 2005» тыднёвіку «Наша Ніва» й атрымала мэдаль Міколы Ермаловіча ад клубу «Спадчына».

Пакуль кнігу Паўла Севяринца можна працытаць у Інтэрнэце на ягоным асабістым сайце www.sieviarynets.net, або на ўэб-старонцы Беларускай хрысціянскай дэмакраты www.bchd.info.

КС

Выбары гуртам і ўраздроб

Мікалай Лазавік не ўтрымаў шыла ў мяху: скарачэнне кампаніі «будзе судзейнічаць захаванью сацыяльна-палітычнай стабільнасці ў грамадзтве».

Здавалася б, ці такі ўжо страх гэтыя мясцовыя выбары? Іх сярод паспалітага люду ня кожны і заўважае. Камэнтуючы съежкі зъмены ў выбарчым заканадаўстве, чыноўнікі найперш хваліліся, колькі грошай пашэнціць ашчадніць на адмене другога туру. Але ж восты сакратар ЦВК Мікалай Лазавік ня здолеў утоіць шыла ў мяху: маўляў, скарачэнне кампаніі «будзе судзейнічаць захаванью сацыяльна-палітычнай стабільнасці ў грамадзтве».

Вось яно, саскочыла! На думку палітоляга Валера Карбалевіча, нават пры такой адладжанай машыне галасаваньня наверсе баяца любых выбараў як патэнцыйнага форс-мажкору. Бо дзеля блізіру мусіш даваць апанентам каліва магчымасцяў. Адсякаючы другі тур, зъмяншаюць рызыку. Гэтую практику могуць паширыць і на парламэнцкія выбары, і нават на прэзыдэнцкія, мяркуе Анатоль Ляўковіч з БСДП. Па вялікім рахунку, мажарытарная систэма змушае значна карэктаваць палітычныя тэхналёгіі, назначае Валер Карбалевіч. Не абавязкова спадабаца ўсім, можна засяродзіцца на мэтыовых групах, здольных даць адносную бальшыню галасоў.

Але апазыцыя, скаваўшыся за тэзу, што ў нас выбары немагчымыя апрыёры, здаецца, увогуле адключылася ад барацьбы. Адзін правадыр выклікае другога на палемічны двубой. Жэсты прыгожыя, але ж высьвятленню стасунку ня бачна канца-краю.

Відавочна, аб'яднаныя дэмакраты ўжо мусілі б выходзіць шчыльнымі шэрагамі на чарговую палітычную кампанію. Насамрэч ідуць хто ў лес, а хто па дровы. Хтосьці ж увогуле заяўляюць, што ў такія гульні могуць гуляць толькі дурні.

Вярхі хочуць выйграць выбары гуртам, апазыцыя прайграе ўраздроб.

Між тым фактычна не заўважылі, што ўлада пайшла на саступку міжнароднаму ціску.

Прэзыдэнцкім указам рэгістрацыйны прынцып дзеянасці прафесійных звязаў зъмяніеца на цывілізаваны — заяўны, як таго патрабуе Міжнародная арганізацыя працы. Афіцыйны Менск ратуеца ад санкцыяў Эўразыязу. Наіўна думаць, што цяпер спадарам Ярашуку ды Фядынічу будзе раздольле што да разгортвання незалежных прафзвязаў. Але ж, бач, і рэжым мусіць схамянуть, калі паказычуюць ахілесаву пяту (адмена прэфэрэнцыяў пагражает стратаю соцені мільёнаў эўра). Зъянрніце ўвагу і на паводзіны беларускіх уладаў у канфлікту Масквы з Тблісі. Памятаце, летась, засыцерагаючыся экспарту рэвалюціі ружаў, нашы дзеячы пагражалі грузінам візвавым рэжымам? Цяпер жа, хоць расейцы і падштурхоўваюць, Менск не съпяшаецца. Тутэйшае кіраўніцтва, мусіць, ужо экстрапалюе і на сябе тую імпэрскую гістэрыю, што пасыля арышту ГРУшнікаў за Каўказкім хрыбтом паперла з расейскай кіроўнай эліты, як смурод з каналізацыі. Калі нават Грузіі, гэтай адрэзанай празходнім лусыце, Крэмль мэнтальна адмайляе ў праве на сваю палітыку, дык на якія, да д'ябла, сувэрэнныя права можна спадзявацца ў «саноўнай дзяржаве»? Застаецца адно што паглыбляць акопы.

Дажынкі ў Бабруйску 6 кастрычніка (уверсе)...

PHOTO BY MEDIANET

Дажынкі-2006 да нашай эры

Гумарэска Лёліка Ушкіна.

Відавочна, свята «Дажынкі» мае даўнюю традыцыю, і можна съмела рэканструяваць, як выглядаў сыпіч правадыра племені са стаянкі Юравічы падчас съвяткавання «Дажынак» недзе ў 2006 г. да н.э.

«Добры дзень, шаноўныя супляменынікі. Дазвольце лічыць свята «Дажынкі-2006 да н.э.» адкрытым.

Хацелася б пачаць свой выступ зь невялічкага экспурсу ў гісторыю. Прыйгадаем, што яшчэ некалькі тысячагодзьдзяў таму, падчас ледавіковага перыяду, гаворка ішла проста аб выжыванні нашага племені.

Таму зь першых дзён свайго правадырства я блізка да сэрца прыняў трывогі супляменынікаў, на якіх самым нэгатыўным чынам мелі ўплыў непрадуманыя рэформы ў выніку пераходу на аседлы спосаб жыцця.

Калі мы пачыналі «Дажынкі», давялося пачаць шмат скептычных рэплік з боку апазыцыі. Быщам гаспадарка ляжыць пластом і ніякіх перспектываў у ёй няма. Чым закапваць зерне ў зямлю — гэтак яны называлі бюджетную падтрымку стаянак, — можна вырабляць зааморфныя фігуркі і мяняць іх у суседніх племенаў на мяса мамантаў.

Аднак чужым мамантам съты ня будзеш!

Аб якой прадуктовай бясьпецы племені можна гаварыць, калі цалкам залежыш ад паставак з суседніга лесу?

Нельга не адзначыць стымулюючай функцыі «Дажынак». Пераможкы становяцца героямі наскальных малюнкаў, на іх хоча быць падобная моладзь. Стаянка, якая

набывае права прымаць «Дажынкі», перажывае другое нараджэнне: адрамантаваныя зямлянкі, добраўпарадкаваныя шалаши, абсталіваныя магільнікі і пасаджаныя на калы вязыні варожых племенаў.

Прыемна адзначыць, што свой унёсак у свята зрабілі самі жыхары стаянак: яны тройчы выходзілі на суботнікі.

Яшчэ адна добрая традыцыя «Дажынак» — пакідаць пасыль сябе нейкі значны аб'ект. Для нашай стаянкі гэта курган. Там можна паахаваць аднаго правадыра і 70 рабоў, якія будуць суправаджаць яго ў замагільнае царства. Хацеў бы прыгадаць, што ўсе курганы ў нашым племені — рэнтабельныя!

Першым удзельнікі агульнаплемяннога спаборніцтва атрымаюць узнагароды з рук правадыра — касцяціны пацеркі, — хачу адказаць на магчымыя пытаныні аўдыторы.

Што да мажлівых эканамічных санкций з боку балтаў, то я скажу так: перажывём — галоўнае, каб таваразварт ня ляскнуў, а ён ня лясьне, бо мы штодня прыносім ахвяру богу Таваразварту.

Тут задавалі пытаныне: што мы будзем, ці не жадаєм мы вяртаныя ў час дыназаўраў? Я скажу так: выміранье дыназаўраў было вялікай катастрофай для ўсёй зямлі, і мы павінны ўзяць усё найлепшае з таго часу, напрыклад, плазуноў.

Таму, у цэлым пазытыўна ацэньваючы працу племені, падкрэслы: час выходзіць на ўровень перадавых афрыканскіх племенаў — Тамбукуту, Ганы, Канэма, Борну і Конга.

А цяпер запрашуа вас усіх на вялікай гала-паяданніне зорак айчыннай і трохпольскай эстрады! Смачна есці! Дзякую за ўвагу».

...і на Гарадзеншчыне.

Ці хочам мы татальнай мабілізацыі?

Беларусь працягвае шукаць сабе ворагаў. Піша Віталь Тарас.

Пэдафіл забівае пяць школьніц, захопленых ім у закладніцы ў амерыканскай рэлігійнай грамадзе амішаў.

Вэнсуэльскі лідэр Уга Чавес з трывуны ААН называе презыдэнта ЗША д'яблам і заяўляе, што пасыль ягонага перарабывання ў залі пленарных паседжаньняў «патыхае серай».

Папа выказвае глыбокую павагу да ісламу ў прысутнасці паслоў мусульманскіх краінаў сьвету падчас аўдыенцыі ў Ватыкане. Такім чынам галава рымскатаўскай царквы спрабуе ўлагодзіць канфлікт, выкліканы цытаваньнем у сваёй ранейшай лекцыі крытычнага выказвання сярэднявечнага бізантыйскага імпэратора датычна прарока Мухамэда.

Бэрлінскі тэатар здымает ў апошні момент абвешчаную прэм'еру опэры. Прычына — у пастаноўцы ёсьць сцэна, дзе герой, паводле рэжысэрскай задумы, прамаўляе перад адрубленымі галовамі Хрыста, Буды і прарока Мухамэда. Падобныя эпізоды БТ (але зразумела, ня толькі гэты канал) паказвае ў выпусках навінаў сярод першых сюжэтав.

Два польскія шпіёны і ня толькі

Здавалася б, што нам, у Беларусі, мусульманскі Ўсход? Што нам папа, іранскія аятолы, войны шыітаў і сунітаў у Іраку, амэрыканскія аміши? Чаму так навязыльва прапануюць нам з экранаў тэлебачаньня сюжэты аб рэлігійных і этнічных канфліктах? Задача тых, хто фармуе праграмы тэле- і радыёэтэру, думаецца, ня толькі ў тым, каб паказаць Беларусь «востравам стабільнасці» ў съвеце войнаў, тэрактаў і рэвалюцый.

Справа ў тым, што дзяржава,

пабудаваная на прынцыпах герархіі, на аўтарытэце першай асобы замест аўтарытэту права і закону, ня зможа існаваць доўга, калі грамадзтва ня будзе ўесь час мабілізаванае ў згуртаванае вакол лідэра замежнай або ўнутранай пагрозай. Выглядзе на мірнае жыццё — усялякія там «дажынкі», конкурсы прыгажосці, аўтасалёны і г.д. Але ўнутрана, калі глядзець і чытаць дзяржаўныя СМИ, адчуваеца нейкая напягтасць, прадчуваюне хуткага канца съвету, разам з якім адышучь у нябыт конкурсы з усімі прыгажунямі разам. І гэта ўжо ня толькі прадчуваюне...

Ціпер ніяма гаворкі пра якіх-небудзь польскіх ці грузінскіх шпіёнаў. (Хоць і яны, зразумела, прыгадаўца пры выпадку, як і «тэрарысты» з «Партнэрства» альбо «Маладога фронту».) Злучаныя Штаты, хоць і звыклы для беларускіх ідэялягаў аб'ект для стварэння аблічча ворага, але ён ужо не такі дзейсны. Менавіта праз сваю звыкласць. Акрамя таго, па вялікім рахунку, Беларусь ніколі не належала ѹ не належыць да прыярытэта замежнай палітыкі Белага дому. А таксама і для Эўразіязу. Не адтуль ідзе галоўная пагроза.

Куды больш зручныя аб'екты для маніпуляцыі ў паучыццах беларускіх гледачоў найбліжэйшыя суседзі — Україна, Польшча, Латвія. Там хапае рознага роду канфліктаў, супяречнасцяў інтэрэсаў паміж асобнымі групоўкамі, сацыяльнымі групамі і цэльмі клясамі, якія толькі нараджаюцца. Можна паходаць беларускіх грамадзянаў высокімі цэнамі, масавым бесправоўем, абмежаваньнем правоў расейскамоўнага насельніцтва (самае страшнае, што толькі можа прысыніца абываталю ў Беларусі), гомасексуалізмам і рознай іншай экзотыкай. Але ж і суседнія краіны не надаюцца да ролі галоўнага ворага.

Скаваныя адной мовай

Апошнім часам пачала адбывацца свайго роду інфляцыя «страхаў». Ну, што зробіш: Беларусь — не Україна, не Прыбалтыка. Пакуль што частка насельніцтва ўспрымае іх як былу частку вялікага Савецкага Саюзу, але ўсё больш людзей лічаць існаваныне новых незалежных дзяржаваў звычайнай дадзенасцю. Мы не яны, яны ня мы.

Але ж застасца Расея. Расея, зъ якой беларуская ўлада хоча, але нік ня можа разарваць стасункаў. Бо застасца як бы яе целам, генетычным спарадажэннем расейскай імперскай адміністрацыі зъ яе традыцыямі, звычаямі, систэмай каштоўнасцяў. Яны, беларускія і расейскія чыноўнікі, нават гавораць на адной мове — і ў літаральным сэнсе таксама. Гэтыя дачыненьні можна было б ахарактарызаваць як любоў — нянавісць. На гэтых струнах — то любові, то нянавісці — можна было час ад часу граць, у залежнасці ад патрэб дзяржавы.

Але ж у Беларусі вырасла ўжо цэлае пакаленіне, якое ня ведае, што такое імперская Расея, чым быў СССР, ня ведае, што сэрца чамусыці павінна трымецца ад словаў «Масква», «Крэмль», «Красная плошча». Новае пакаленіне яшчэ не адчула напоўніцу, што жыве ў незалежнай Беларусі, але яно дакладна ўжо не жыве ў СССР. Не жыве яно і ў Расеі ці нават разам з ёй, хоць і глядзіць расейскія тэлеканалы ды слухае расейскую папсу.

Старое пакаленіне — пакаленіне вэтэранаў вайны — сыходзіць. Новае пакаленіне ўсё меней схільнае верыць казкам пра вяртаныне ў страчаны рай, то бок у Савецкі Саюз. Таксама яно ня верыць ужо ѹ казкам пра Эўразіяз, часткай якога, нібыта, можа некалі зрабіцца Беларусь.

Чым запоўніць той ідэалягічны

Бабруйск, 6 кастрычніка. Гледачы Дажынак.

вакуўм, у якім апынулася значная частка беларускага грамадзтва? Лягічна, здавалася б, не рабіць кампіляцыі з старых савецкіх падручнікаў пад выглядам дзяржаўнай ідэалёгіі, а вярнуцца да гістарычных каранёў, да роднай мовы, заніцца выхаваньнем сапраўднага патрыятызму на прыкладах айчыннай гісторыі. Але ж рост нацыянальнай самасвядомасці пагражае тым, што ў народзе можа прачнушца пачуцьцё ўласнае годнасці. А гэта сымяротна небяспечна для ўлады.

Крамлёўскі паралюш

Застаецца ўзрошчваць пачуцьцё нянавісці, замяшанай на страху. Расея — вось, насамрэч, годны маштабу амбіцыяў кірауніка Беларусі вораг. Прычым вораг рэальны, блізкі, не прыдуманы штатнымі прапагандыстамі... Дастатковая ўключочышць тэлевізар, каб расейская ўлада паўсталала з экранаў ва ўсёй сваёй прыгажосці. Усе конкурсы прыгажунь, КВЗ і фільмы жахаў разам узятыя — нішто на тle расейскай палітыкі і палітыкаў. Калі кіраунік дзяржавы кажа, што

Беларусь можа стаць для Расеі чымсьці горшым за Чачэнію, ён ня проста палохае Расею. Ён малюе адзін з мажлівых сценароў будучыні. Пасыль антыгрузінскай гістэры, якая пачалася на самым версе і хутка ахапіла, падобна чуме, усё расейскае грамадзтва, пасыль таго, як міліцыя пачала перасьлед грузінскіх бізнесоўцаў і артыстаў, пасыль таго як грузінаў, улучна з малымі дзецьмі, началі высылаць грузавым самалётамі, як быдла, у Тблісі — пасыль ўсяго гэтага кожнаму нармальному чалавеку ясна, што ад Расеі можна чакаць усяго, што хочаце. Німа такога злачынства альбо такога ідэятызму — называйце, як хочаце, на які ня здольнае было б крамлёўскае кірауніцтва. Галоўнае, каб гэты ідэятызм быў прыкрыты «нацыянальнымі інтарэсамі» альбо называўся «нацпраектам».

Ці напалоханы быў такімі неадэкватнымі паводзінамі Крамля афіцыйны Менск? Думаецца, ніколькі. Хутчэй, Крэмль выглядае напалоханым заявамі Лукашэнкі наконт магчымага разрыву стасункаў з Расеяй. Толькі

паралюшам страху можна патлумачыць адсутнасць якой-небудзь рэакцыі Масквы на фактычны ўльтыматум кірауніка Беларусі: альбо газ па ранейшых цэнах, альбо разрыў. Больш за тое, складаеца ўражаныне, што абсурднымі санкцыямі супраць Грузіі Крэмль кампэнсуе сваю імпэтэнтнасць у замежнай палітыцы — у прыватнасці, што да Беларусі, зь якой увогуле невядома, што рабіць.

Вядома, ні ў дачыненьнях з Грузіяй, ні ў дачыненьнях зь Беларусью расейская палітычная эліта дагэтуль не навучылася паводзіць сябе як з роўнымі сувэрэннымі партнэрамі. Сама думка аб tym, што «братняя Беларусь» усьлед за Ўкраінай можа адкалоща ад Масквы, прыводзіць расейскіх палітыкаў амаль у панічны стан. Разрыў зь Беларусій, адрозна ад разрыву з Грузіяй, азначаў бы для расейскай палітычнай эліты сапраўды «канец імперыі», поўную катастроfy.

Ці хочам мы татальнай мабілізацыі?

Праця га старонкі 19.

Памылка рэзыдэнта

Тое, што Міхаіла Саакашвілі Крэмль крывадушна парабоўнавае зь Берым і Сталінам, а кіраўніку Беларусі загадзя даруе ўсе мінулья і будучыя падтасоўкі на выбарах, арышты, разгоны дэмансстрацыяў, закрыццё газэт, парушэнны правоў чалавека, гаворыць само за сябе. Москва гатовая пасварыцца з кім зайдодна, калі палітыцы, што гэта адпавядзе яе інтэрэсам. Але з Лукашэнкам яна сварыцца ня можа. Ён сапраўды ёсьць апошній надзеяй Крамля. Прынамсі, быў ёй да апошніга часу. Прыйманьне памылковай стаўкі на Лукашэнку стала б для Москвы прыйманьнем у поўным правале замежнай палітыкі былога рэзыдэнта КГБ Путіна.

Якая выгада ад гэтага Лукашэнку? Калі б на ягоным месцы быў які-небудзь іншы палітык, можна было б меркаваць, што справа абмяжуецца шантажаваньнем «Газпрому» і скончыцца, урэшце, палюбоўным пагадненьнем бакоў. Але высновы некаторых палітолягаў аб tym, што

бліжэйшыя два гады, пакуль у Рasei пройдуць парлямэнцкія і прэзыдэнцкія выбары, Лукашэнка будзе ціха адседжванца ў Менску, выглядаючы пасыпешлівымі. Менавіта ў пэрыяд выбараў, які ў Rasei абяцае стаць пэрыядам палітычнай нестабільнасці, Лукашэнка (ён гэта не аднойчы даводзіў раней) можа актывізаваць свае спробы заваяваць Москву, дамагчыся вышэйшай улады на ўсёй постсавецкай прасторы. На меншыя ён проста не пагодзіцца.

Ці ёсьць у яго шанец? Калі расейская палітолягі скідваючы кіраўніка Беларусі з рахунку, то яны зыходзяць са старой формулы: «гэтага ня можа быць, бо гэтага ня можа быць ніколі». Між тым, ніхто з тых палітолягаў, а таксама й палітыкаў ніколі не рабіў спробаў разгледзець гіпотэтычную магчымасць прыходу Лукашэнкі да ўлады ў Rasei ўсур'ёз. Проста з-за того, што ніхто з іх ня ўстане разглядаць палітыкаў, якія не «тусуюцца» ў межах Садовага Кальца, як суб'ектаў, вартых іхнай пэрсанальнай увагі. Звычайная для расейскіх саноўнікаў і палітолягаў пыха не дазваляе ім бачыць нешта, што не ляжыць пад носам. Хаця гісторыя расейскай імперыі мае нямала

прикладаў, калі да ўлады ў Москве прыходзілі самазванцы з замежжа ці правінцыялы — сярод іх, быў, напрэклад, адзін сэмінарыст з Грузіі...

Нестабільнасць, рост узаемнай нянавісці й ксэнофобіі ў сувесце, злачыннасць і карупцыя ў Rasei, пагроза новай вайны на Каўказе, а яшчэ лепей — пагроза глябальнай вайны (магчыма, атамнай) пад рэлігійнымі сынгамі, з узделам краінаў Азіі, Эўропы і ЗША — вось той грунт, на якім папулярнасць Лукашэнкі ў Rasei можа расці. Лёс самой Беларусі, бадай, у найменшай ступені займае яе кіраўніка. Інакш ён і ў думках ня стаў бы прадказваць сваёй краіне будучыню, у парыўнанні зь якой Чачэнія можа падацца «мяккім варыянтам».

Яшчэ некалькі гадоў таму сапраўды здавалася, што Беларусь — самая спакойная частка былога СССР. Цяпер, дзякуючы ў тым ліку намаганням і памкненням яе першага прэзыдэнта, магчымасць вайны на эўразійскай прасторы з узделам Беларусі ўжо не здаецца зусім прывіднай. Уклочыце вашыя тэле- і радыёпрымачы. Аднойчы мы можам пачуць: «Ці хочаце вы татальнай мабілізацыі?»

Спачатку — палітычных, за імі — рэлігійных

У Баранавічах пастара аштрафавалі за «несанкцыяванае хрышчэнье». Піша **Аляксей Шэйн**.

Арышт і заключэнне пад варту сяброву «Партнэрства», а цяпер і Зымітра Дашкевіча, прымушае задумацца як тых, хто «займаецца палітыкай», так і частку беларускіх пратэстантаў. Арт. 193 Крымінальнага кодэкса прадугледжвае зняволенне за ўздел на толькі ў незарэгістраваных грамадзкіх, але і рэлігійных арганізацыях. А ў Беларусі цяпер адных толькі пратэстанцкіх цэрквеў, якія ня маюць рэгістрацыі, — блізка 200.

Аўтар, які пісаў перад Новым годам гэтае дапаўненне ў Крымінальны кодэкс, безумоўна, выконваў выразна паставленую задачу. І съядома прапісаў: *грамадзкі і рэлігійны*. Улада разважыла, што трэба

абавязкова дапоўніць свой закон менавіта такім чынам. Для чаго тут чапаць рэлігію — можна толькі варажыць.

Ва ўсялякім разе, вернікі царквы, якай можа пазбавіцца рэгістрацыі за заўшыннюю актыўнасць ці ідэалагічную «ніправільнасць», акуратна падпадаючы пад «крыміналку».

Акрамя таго, грамадзкая актыўнасць эвангельскіх хрысьціянаў падчас сакавіцкіх падзеяў 2006 г. і пасылясакавіцкая дапамога рэпрэсаваным (без падзелу іх на *вернікаў і навернікаў*) паказала, што пратэстанты не ўваходзяць у пералік слупоў, на якіх сёньняшня ўлада можа абаперціся...

Ёсьць такі артыкул у Кодэксе аб

адміністрацыйных правапарушэннях — 167. Прадугледжвае адміністрацыйнае пакаранне за несанкцыяваныя сходы: *грамадзкі і рэлігійны*. Спачатку паводле яго садзілі на суткі і штрафавалі толькі апазыцыянэраў. «Рэлігійная» частка гэтага артыкулу прастойвала да лепшага часу. Аднак цяпер начали судзіць ды садзіць і пратэстантаў: некалькі пастараў і царкоўных лідэраў ужо адседзелі на Акressыціна за тое, што памаліліся Богу бяз санкцыі на тое сувесціх уладаў; у Баранавічах пастара не малой царквы (на богаслужэнні прыходзяць 1500 сяброў, а ў нядзельнай школе навучаецца да 1000 дзетак) аштрафавалі на чатыры мільёны рублёў — за несанкцыяванае хрышчэнне.

Цяпер вось уведзены і крымінальны артыкул. Улада зноў начала з «палітычных».

Ня трэба прасіць

«НН» прапанавала чытаем звязрнуща да дырэктара «Белпошты» і папрасіць уключыць газету ў падпісны каталёг на 2007 год. Здаецца, справа варта падтрымкі, бо ўсім зразумела, наколькі гэта цяжка — распаўсяджаць выданье ў цяперашнія сітуацыі. Але ўсё ж. У каторы раз нас заклікаюць прасіць ях. Вось гэтага я прыняць і не магу. Колькі можна прасіць уладу пра тое, што яна проста абавязана заўбяспечыць. Треба патрабаваць, бо мы, чытальні і падпіснікі «НН», — грамадзянне Беларусі. Дзяржава павінна паважаць і абараняць нашы права. Зразумела, што абараняюць і паважаюць яны толькі сібе і сваіх «братаў па розуме», а беларускасць ім як костка ў горле. Тым больш трэба паказаць людзям, што незалежнікі рух — гэта сіла, а дзеля гэтага неабходна дзеянічаць рашуча, а не прасіць. Якуб Колас яшчэ ў пазме «Сымонтон-музыка» пісаў:

А як стане не ў трываньне,

І тады чакаць пакорна,

Покі стане жыць прасторна?

А змаганье? Дзе змаганье?

Ой, не, дзедзку: проціў сілы

Можна ставіць толькі сілу,

Калі хочаш ты ўстаць з пылу,

Калі цягнуць з цябе жылы...

А то зьбіраемся перамагчы рэжым і... просім памяшканыне для кангресу ў Лукашэнкі, кажам пра незаконнасць прысудаў... сплачваем штрафы, арганізуем Чарно-быльскі шлях і... зноў просім дазволу!

Вось і Саюзу беларускіх пісьменнікаў карэспандэнт «НН», а потым і А.Трусаў (у інтарвю «Свабодзе») прапанавалі аўясціць збор сродкаў для ўратавання Дому літарата. У прыклад адставілася сітуацыя з «Народнай волі». Сабралі б сродкі, заплацілі, і ня ўжо нехта думае, што ўсе проблемы на гэтым бы й скончыліся! Не стваралі б тады ўлады «чэснага» саюзу з чаргінцамі і скобелевымі. Прыклады можна доўжыць бясконца, але відавочна адно: рэжым панічна баіцца палітыкаў, якія адкрыта ідуць на сутыкненне, дзеянічаюць съмела і гатовыя ісьці да канца. Думаю, што прыклад Аляксандра Казуліна яскрава гэта прадэманстраваў. А спадарам Мілінкевічу, Вячорку, Любядзьку і іншыму бліжэйшаму атаченню пара вызначыцца, за што яны змагаюцца.

Калі яны выступаюць за абарону правоў, захаванне беларускай культуры, распаўсяд праўдзівай інфармацыі (што я толькі вітаю!), але сваім дзеяніямі дэ-факта

прызнаюць легітымнасць рэжыму — гэта адно; калі ўсё ж такі яны змагаюцца за ўладу ў краіне, ідуны у лоб з рэжымам, — гэта зусім другое.

Р.С. З радасцю далучуся да ініцыятывы «НН», калі рэдакцыя зъменіць фразы: «Прашу ўключыць...» і «Прашу пры фармаванні...» на «Платрабую ўключыць...» і «Платрабую пры фармаванні...» адпаведна.

Дзяніс Рабянок, Калінкавічы

Ад Рэдакцыі. Фармульце на Ваш густ і розум, спадару.

Самая моцная — партыя бацькоў

На плошчы 19 сакавіка і на Дзень волі 25-га мы былі агромістай шматтысячнай грамадой.

Дык чаму ж мы такой жа грамадой ня пойдзем да судоў, дзе катуць нашу моладзь?

Чаму ж мы па праве бацькоў, якія далі жыцьцё сваім дзецям, ня спынім рэпрэсійнай машыны? П.Севярынец пісаў у адным зь лістоў: «Самая моцная — гэта партыя бацькоў!»

Прароча сказаў пээт у радку: «Звыклі ўсе да ахвяр у нязвыклай ахвярні...»

Гэтая наша звычка і маўклівая згода вядзе да того, што новыя людзі трапляюць за краты.

Шаноўныя журналісты, паведамляйце, калі ласка, загадзя, рабіце аўвесткі, дзе будзе суд над Зымітром Дашкевічам і яго таварышамі.

Дарагія людзі, ня думайце, што гэта апошнія ахвяра. З экрану БТ Чаргінец аўбясяціў жаданьне вышынных: знайсці і пакараць таго героя, які ўсталіваў на плошчы шыбеніцу з падручнікам гісторыі Беларусі. А гэты ж хлопец выказаўся за ўесь народ: хіба можна вяртацца да ранейшых часоў і рабіць замах на мову і на гісторыю??

Падтрымайма съмельхі юнакоў!

Мама «МФ», Менск

ЖАРТ

«Мы поддерживаем белорусский язык, там, где надо, но не настолько, чтобы люди забыли русский». А.Лукашэнка расейскім журналистам.

Я рускі забуду лишь толькі за то, что им говорил Лукашенко.

Сяржук Вітушка, Вільня

З ІНТЕРНЕТУ

Накарміць Дашкевіча

Такі допіс быў зъмешчаны на блогу «Беларуская Благасфера»

Учора з Касьперам занеслі чарговую перадачу Зымітру. «25,5 кіляграмаў», — паведаміла цётка ў камуфляжы. Значыцца, да канца месяца яму можна перадаць яшчэ 4,5 кг. Не, уявіце сабе, за 4 дні месцы амаль вычарпалі ўвесь ліміт!

Нясыць знаёмыя, сядзельцы па намётаваму лагеру, пратэстанты і праства неабыкавыя людзі. Прычым многія перадаюць вараную бульбу, мандарыны, яблікі і гуркі з лецишча... Ну не разумеюць людзі, што праз гэта наш Дзімачка будзе галадаць наступныя тры тыдні!!! Не каб папярэдне запытатца, што яму трэба. А то тэлефануць і дакладаюць: «Я тут Дашкевіча пакарміла, вінаградзіку яму занесла...» А зутра ліміт будзе вычарпаны, і мы ня здолеем перадаць яму нават самое неабходнае. Мы з Палажанкай стамліся з гэтым змагацца. Дзіма называе гэта «прадуктовай вайной». Народ, пішыце лепш лісты, а начарміць Дашкевіча — мы накормім!

На месцы кожнаму сядзельцу дазволена атрымаць перадачу на 30 кг. Гэта кіляграм на дзень. У гэту вагу ўваходзяць таксама волатка і сродкі гігіёны, таму прыходзіцца выбіраць — ці швэдар, ці сала. З гэтай прычыны ёсьць

сэнс перадаваць прадукты, якія важаць мала: распушчальныя кашы, сухую кілбасу, «кraltonы». Дзіма патрабуе больш кніг, кака, што лепш есьці менш будзе. Але на кнігі ўжо кіляграмаў не засталося :).

Увогуле, парадкі на Валадарцы — асобная гісторыя. Існуюць праўлы, паводле якіх амаль уся ежа перадаецца ў прапрысьтых пакетах. Кашкі перасыпаем, цукеркі разгортаем, мёд у плястыку закліваём скотчам, пюэр распушчальнае чамусці нельга. Як нельга звычайнія сродкі для і пасля галенія — дазваляюць толькі ў ту біках (відаць, падтрымліваем айчыннага вытворцу):

Каб зрабіць паўнавартасную перадачу, трэба правесці пад сценамі СІЗА не адну гадзіну. Лекі прымаюць з 12-й да 13-й гадзінай (пн, ср, пт). Перапынкі на абед — з 13-й да 14-й. Кнігі прымаюць з 14-й да 15-й. Каб перадаць ежу, трэба адстаяць няхілую чаргу. Карацей, на працу і асабістую справы ў дзень перадачы можна забыцца.

Лісты да Зымітра ідуць 5 дзён, усё, што з навінамі, цэнзары пускаюць у съмечыце, праверана. Прапускаюць толькі сюсюсю, ляляля, размовы пра надвор'е. Думаю, набыць яму якіх паштовак, усё веселей будзе. Перадала ка-пэтаў з падасінавікамі — ён мне ўсё абяцаў, што пойдзем у грыбы. А цяпер піша, што мае чуйку, што восень-2008 будзе грыбной. Во гад, а? Вернецца ж раней, стопудова. Ну, мы, прынамсі, чакаем.

З ПОШТЫ РЭДАКТАРА.

Страх адказвае

Паведамляем, што сустрэча з рэдакцыяй газэты «Наша Ніва», заплянаваная Вамі (...) на 13 кастрычніка 2006 г. не адбудзеца. Бібліятэка працуе

на загадзя складзеных плянах, і 13 кастрычніка будзе праходзіць комплекс мер-прыемствай па павышэнні кваліфікацыі бібліятэчных работнікаў.

Дырэктар Маладзечанскай РЦБС В.П.Страх

«НН» з радасцю друкую ў газэце і на сайце www.nn.by чытацкі лісты, водгукі і меркаваны. З прычыны вялікага аб'ёму попты мы ня можам пачыніць атрыманыя Вашых лістоў, ня можам і вяртаць неагублікаваныя матэрыялы. Рэдакцыя пакідае за сабой права рэдагаваць допісы. Лісты мусіць быць падпісаныя, з пазнакай адресу. Вы можаце дасылаць іх поштай, электроннай поштай ці факсам.

Наш адрес: а/с 537, 220050 Менск.
e-mail: nn@nn.by.
Факс: (017) 284-73-29.

«Рускія» здаюць пазыцыі ў Латвії

Прарасейская партыя «ЗаПЧЕЛ» ледзьве прайшла ў сойм.

Пасьля падліку бюлете́ні ў на ўсіх выбарчых участках высьветлілася, што перамогу здабыла кіроўная Народная партыя (19,3% галасоў), на другім месцы фінішаваў іншы ўдзельнік урадавай кааліцыі, Саюз «зялёных» і сялянаў (16,6%), на трэцім — апазыцыйная ліберальная партыя «Новы час» (16,2%). Гэтыя тры партыі атрымаюць адпаведна 23 і 18 месцаў у парлямэнце (з 100 магчымых).

Першую тройку аптыні грамадзкае думкі прадказвалі цігам прынамсі апошняга месяца. Затое чацвёртае месца, якое сацыёлагі аддавалі леваму аб'яднанню «За права чалавека ў адзінай Латвіі» («ЗаПЧЕЛ»), нечакана дасталося канкурэнтам «пчоплаў» — «Цэнтру згоды», праход якога ў сойм раней быў пад пытаннем.

«Згода» набрала 14,3% галасоў і цяпер можа атры-

Aigars Kalvītis, прэм'ер Латвії, захавае сваю пасаду.

маць 17 месцаў у парлямэнце. Частку галасоў расейскамоўных выбарцаў адцягнулу Латвійская першая партыя і саюз «Латвійскі шлях», які з 8,5% галасоў можа прэтэндаваць на 10 дэпутацкіх месцаў. Апроч іх пяцідсоткавы бар'ер пе-раадолелі палітычныя антыподы: нацыяналістычная партыя «Айчыне і свобо-дзе»/ДННЛ (6,9% галасоў, 8 месцаў у парлямэнце) і «ЗаПЧЕЛ» (6%, 6 месцаў у парлямэнце).

Трэцяя расейская партыя — «Радзіма» — нягледзя-

чи на прысутнасць у сьпісах В.Пуціна, пацярпела паразу. З 2% галасоў Вадзім Пушін і ягоныя таварышы па партыі засталіся па-за парлямэнтам.

Такім чынам, кіроўная латыскія партыі ўжо цяпер могуць сфармаваць кааліцыю, якая будзе абапірацца на 51 дэпутацкі голос. Пры такой мінімальнай большасці латвійскі ўрад ужо працаў, хаця і ня надта стабільна. Тэарэтычна для забесьпячэння большай падтрымкі да фармавання кабінету могуць прыцягнуць яшчэ адну правую партыю. Прарасейская ж палітычныя сілы застануцца ў апазыцыі.

У дзень выбараў старшыня Народнай партыі, міністарка культуры Гелена Дэмакова заявіла, што «Цэнтар згоды», які пазыцыянуе сябе ў якасці «канструктыўнай апазыцыі», у кааліцыю запрашаць ня будуць. Пра «ЗаПЧЕЛ» нават

гаворкі няма — з гэтай партыяй латыскія палітыкі пакуль працаўцаць катэгічна адмаўляючы.

Так званае этнічнае галасаваныне, якое прадказвалі перад выбарамі палітолягі, гэтым разам было выяўлена куды слабей, чым звычайна: «Цэнтру згоды» і Латвійскай першай партыі ўдалося дастукацца да абедзівух аўдыторый. Правамогу «ЦЗ» палітолягі тлумачаць прадуманай кампаніяй, а таксама tym, што аб'яднанню ўдалося забавіць у свае шэрагі папулярнага ў пэўных колах насељніцтва лідэра Сацыялістычнай партыі, апошняга савецкага кіраўніка Рыгі Альфрэда Рубікса.

Пры гэтым ідэя згоды між расейскамоўнай і латыскай супольнасцямі мае шмат прыхільнікаў.

Былы міністар грамадзкой інтэграцыі Ніл Муйжніекс адзначае, што посьпех «Цэнтру згоды» съведчыць: радыкалізм і палірызация ў грамадстве ўсё ж спадае.

Паводле газета.rup

Фляндрыв рухаецца да незалежнасці

Правая партыя «Фляндрскі блёк» атрымала на выбарах ўсіх ні найлепшых вынікаў у сваёй гісторыі. Яны выступаюць за незалежнасць Фляндрыв.

Што праўда, крайня нацыяналісты з *Vlaams Belang* ня здолелі дасягнуць поўнага посьпеху ў Антвэрпене, найбольшим горадзе Фляндрыв. Яны здабылі «ўсяго» 32,5%, крыху меней за сацыял-дэмакратаў. Таму цалкам уладу яны, бадай, ня возьмуць — астатнія партыі створаць «санітарны кардон»: шматпартыйную кааліцыю.

Але ў іншых акругах краіны *Vlaams Belang* атрымала лепшыя вынікі, чым шэсцьць гадоў таму. У шэрагу камунаў, у тым ліку ў прыградзе Брусэлю, яна выйшла на першыя месцы.

Чым больш галасоў атрымліваюць фляндрскія правыя, тым больша верагоднасць, што пачнецца паступовы дэмантаж Бэльгіі.

«Бэльгія сама па сабе ня ёсьць нейкай каштоўнасцю», — сказаў нядаўна Іў Лянтэрн, хрысьціянскі дэмакрат, які займае пасаду кіраўніка рэгіянальнага юраду Фляндрыв.

Партыі, што цяпер кіруюць Бэльгіяй — сацыялісты з Валёніі і фляндрскія лібералы, — на нядзельных муніципальных выбарах атрымалі вельмі слабыя вынікі. Яны ня змогуць процістаяць разбурэнню Бэльгіі.

А такая ў фляндрцаў «Пагоня».

Кароль Альберт II таксама бяспечыць, бо ня мае патрэбных канстытуцыйных паўнамоцтваў.

Вольга Данишэвіч паводле gazeta.pl

Юшчанка як Гамлет

Прычына паразы рэвалюцыі хаваецца ў асобе ўкраінскага прэзыдэнта, а надзея — у дзейнасці пазапарлямэнцкіх сілаў і прэсы. Піша **Багдан Асадчук.**

Думаю, што вельмі карысным будзе сур'ёзнае абмеркаванне прычынаў паразы Памаранчавай рэвалюцыі. Гэта нялёгкая справа. Фактычна Украіна не перажыла за ўесь ранейшы перыяд незалежнасці аніякай глыбокай дыскусіі пра асноўныя праблемы нядайнейшай гісторыі. Переход ад таталітарызму да пабудовы грамадзянскай супольнасці адбываўся бязьціску зынizu, а хутчэй з імправізацыйных ідэй мінулай кампартыйнай біоракратыі, якая падчас краху імпэріі дыяле калёніяй жадала ня толькі перажыць гістарычныя нягоды, але і пераняць уладу мірным шляхам, бяз рызыкі крывавага канфлікту.

Новая-стара ўлада не была зацікаўленая дыскусіімі ані пра паходжанье і вынікі камуністычнага таталітарызму, ані пра адказнасць і пакараньне былых энкавэдыстаў і кагебістаў, ані пра маральную і матэрыйальную кампенсацыю ахвярам нечалавечай систэмы. А пра дастаўнікі інфармацыйных службаў і пра паганды, якія карміліся ад камуністычнай біоракратыі, былі цалкам задаволеныя прасторам нацыянальной сымболікі. Толькі адзінкі і малатыражныя часопісы імкнуліся выбрацца з систэмы новай калібарацый.

Не прыносілі плёну і спро-

Віктар Януковіч і Віктар Юшчанка (справа).

бы разгарнуць дыскусіі пра демакратычны сацыялізм, лібералізм і інтэгральны нацыяналізм АУН (Арганізацыя ўкраінскіх нацыяналістаў). Усё сканчалася на ўзоруні «навукова-практычных канферэнцый».

Цяпер мы маем напаўразбуджанае грамадзтва, і цалкам мажліва, што будзе нагода заахвоціць людзей да сур'ёзнага разгляду ўсіх аспектаў узынікнення і пазынейшага змарнавання плёну Памаранчавай рэвалюцыі. Ня ўсё яшчэ высьветлена. Існуе багата гіпотэзаў, здагадак, падозрэнняў, і няма яшчэ пакуль аналітычных працаў пра ўзынікненне, хаду і вынікі рэвалюцыі. Найлепшая з ранейшых публікацый — «Памаранчавая рэвалюцыя» — вядомага гісторыка Станіслава Кульчицкага не дae поўных адказаў на загаданыя крытэрыі. Мабыць, давядзенца досьць дўога чаек, пакуль усе элемэнты гэтай гістарычнай падзеі становіць вядомыя.

Але гэта не вызваляе нас ад аваізку і мажлівасцяў ужо сёньня, перад завяр-

шнінем рэвалюцыйнага этапу ў эвалюцыі ўкраінскага дзяржаўнага працэсу, ставіць пытаныні датычна калісцу Памаранчавай рэвалюцыі. У мяне наконт гэтага шмат думак, якія, пэўна, не зусім адпавядаюць пашыраным поглядам. Спачатку не-калькі банальных зáуваг. Папершае, напярэдадні прэзыдэнцкіх выбараў ніхто з тагачасных апазыцыйных палітыкаў не казаў пра магчымасць рэвалюцыі. Больш за тое, спонтанная стыхія народнага пратэсту была нечаканай для пазынейшых «герояў» рэвалюцыі. Толькі ўбачыўши, што выbuch грамадзтва можна выкарыстаць для здабыцца ўлады, яны ўскочылі на рэвалюцыйны цягнік і такім чынам здабылі кіроўныя пасады.

А рэвалюцыя прайграла ў сэнсе замацавання сваіх пазыцыяў у рэфармаванні дзяржавы. Яна не змагла стварыць сваіх інстытутаў, ухваліць праграмы-маніфесты, нічога не арганізавала на карысць Рэвалюцыйнага tryбуналу, які б мог стаць сумленнем і стрыжнем рэвалюцыі. Гэтага не адбылося. Рэвалюцыя разъбеглася па хатах. А палітычныя дзеячы з «памаранчавых» шэрагаў вырашылі назьбіраць з гэта-

га групавы і асабісты капитал. Гэта, дарэчы, даволі рэдкі ў гісторыі палітычны падман. А паколькі рэвалюцыя не была творам палітычных партыяў (за выняткам новаўзьніклай і дўога не прызнаванай «Пары»), ніводная партыя і не адчувала абавязку абараніць рэвалюцыйную спадчыну.

Мабыць, асноўная прычына паразы хаваецца ў асобе прэзыдэнта Юшчанкі. Юшчанкаўскі «гамлетызм» генетычнай нерашучасці, роднасны патэрналістычна-правінцыйнаму падбору супрацоўнікаў, спалучаны (падобна як у колішняга амэрыканскага прэзыдэнта Джымі Картэра) з празъмерным уплывам на палітыку жонкі Кацярыны, прывёў, калі ўжыць даўні цынічны афарызм Леаніда Краўчука, да выніку «маем, што маем».

Замежныя эксперыты пішуць пра «трагічны вобраз украінскай рэвалюцыі», «ахвяру ўласных памылак», чалавека, які здольнага да вялікіх рашэнняў, змарнаваны капітал вялікага даверу. Зьяўртаеца ўвага на элемент «палітычнага і маральнага прыніжэння» датычна ранейшага суперніка Януковіча. «Як ён мог змарнаваць той вялізны капітал, які інвеставаў ва Украіну ўвесі Захад, у тым ліку і Польшчу?» — запытваўся ў мяне на сіяткаванні стагодзьдзя з дня нараджэння Ежи Гедройца былы міністар замежных спраў Польшчы Ўладыслаў Барташэўскі.

Паўстае пытаньне: якім чынам можна ўратаваць ідэалы і зьмест рэвалюцыі? На партыі ў Вярхоўнай радзе нельга спадзявацца, і тым меней можна спадзявацца на прэзыдэнта. Аднак ёсьць яшчэ надзея на магчымасці вольнай прэсы і грамадзкіх арганізацый і на стварэнне пазапарлямэнцкай апазыцыі.

Пераклада Вольга Данишэвіч паводле часопісу «Критика»

Багдан Асадчук — публіцыст, гісторык. Прафэсар Вольнага ўніверсітэту ў Бэрліне. У мінулым быў актыўным аўтарам легендарнага польскага часопісу «Культура», што выходзіў у Парыжы.

I
Хаценчыцы, Вялейскага ву-
 езду.

На другім тыдні вялікага посту выйшла такое здарэньне. Ішоў п'яны лясынік Трусаўцкага лесу і ўвідзеў, што мужкі насеклі воз ляшчынънику. Ён адбараў сякеру і расьсек каню морду. Нарабілі кркі. Налічала болей мужкі і моцна патармасіла лесыніка. Цяпер завеўся суд.

С.Маласаў. 1907. №14

Вёска Хаценчыцы, Вя-
 лейскага раёну.

Стары пайшоў ранкам з хаты да хмызьняку на рубіць лазы на кашы. Няўдала пасылінуся і ўпаў, зламаўши нагу пры саме дарозе. Праляжаў на самое цэлы сьветлы дзень. Глядзеў з пагорку на сваю колісі шматлюдную вёску, чакаючи дапамогі. Ледзь не замерз на съмерць. Ніхто на бальшаку не зьявіўся за ўвесь дзень, толькі надвячоркам выпадкам дарога праехала адзіная машина заблукала генчукам. Ён і завёз дзеда да шпіталю.

Наш час

II
Мястэчка Дунілавічы, Вя-
 лейскага павету.

У нас і вакруг мястэчка надта цёмны народ... Граматных зусім мала, дый на макоць звычаю чытаць. А купіць якую кніжку ці газету — і не кажы!.. Лепш астатнюю мерку жыта за гарэлку ададуць...

М.Шпэктар. 1907. №25

Мястэчка Дунілавічы,
 Пастаўскага раёну.

Калі газэтнага шапіка сустрэліся дзіве кабеты. Адна папытала ў гандляра «Кримінальны агляд», а другая сказала, што ёй больш даспадобы «Прыватны дэтктыў». Ні адна з аматараў чытва за жыцьцё, мусіць, не наведала сапраўднае кнігарні і тым больш не набыла аніводнае беларускае кніжкі. А тым часам надеочы ўрайцэнтры адсвяткавали Дзень беларускага пісьменства.

Наш час

Навіны даўнія і сёньняшнія,

альбо Што зьмянілася на Вялейшчыне за апошнія 100 год.

III

Мястэчка Лебедзева, Вя-
 лейскага павету.

Нядайна ў маёнтку «Малінаў-шчызна» да пана Сьветажэцкага прышло жаць нешта калі дзівюх сотняў баб. Да таго дня ім плацілі па тры злоты ў дзень, а цяпер ім сказалі, што памешчык дасыць ім толькі па 40 кап. Бабы не згадзіліся жаць за 40 кап., пайшлі ўсе дахаты...

«Крыўда». 1907. №26

Вялейскі раён.

У раёне цяпер толькі 2—3 моцныя гаспадаркі, дзе людзі маюць прыстойныя заробкі. У астатніх працујуць як за прыгонам, амаль за так. Асабліва ўзімку, калі атрымліваюць гатоўкай па 50—60 тыс. рублёў. И саміх працаздольных на вёсцы становіща ўсё меней. Так, у СПК імя Суворава засталося толькі 96 працаўнікоў. Перабіваюцца за кошт сваіх уласных гаспадарак і таго, што здолеюць скрасыць ў дзяржавы. Нясуць з поля бульбу, капусту, моркову, а з фэрмай — камбіорм. З таго і жывуць.

Наш час

IV

Краснае, Вялейскага павету.

Здаўна ў нас у мястэчку кожны год спраўляюць 23 чэрвеня вечарам старадаўнюю Купалу. Зьбіраюцца хлопцы, дзяўчата, маладэйцы, усе ідуць дзе-небудзь на гару альбо на сенажаці і раскладваюць агонь, плююць песьні, іграюць на гармонікі, скрыпках і на чым то ўмее, скачуць праз агонь, танцуюць; адным словам, веся-

Вялейка. Пррабакі і праунучкі.

ляцца, чым і як хто хоча.

«Не вучыцель». 1909.
 №27.

Вялейка.

І цяпер сьвята Купальле не забылася. Народ паціху, але шчыра напіваецца ўжо з гадзін шасыці вечара. И паднягаеца да Вяльлі паліць нарыхтаваныя загадзя па съметніках непрыдатныя колы. Бывае, іншыя між сабой спаборнічаюць,

хто больше вогнішча зладзіць. Аднойчы хлапцы не паленаваліся съязгнучы 80 колаў — чад і смурод стаяў пасыля тры дні. Ахвочы да прысмакаў выстроіваюцца ў доўгія чэргі да імправізаваных крамак і, набыўши патрэбнае, валяцца пад бліжэйшае кустоўе, каб спажыць напой у кампаніі іншых аматараў старадаўнія сьвята. Не забываюцца і на музыку — вел-

ізарныя калёнкі зь мясцоўга ДК равуць, перашкаджаючы спаць месцічам аж да трох гадзін ночы.

Наш час

V

Мястэчка Лебедзева, Вялейскага павету.

У нашым мястэчку за апошні час пачало вельмі шырыцца п'янства. Прауды, што і даўней нашы мужыкі ад гарэлкі не адракаліся, але ж цяпер дык так п'юць, як ніколі не бывала. Бо ж і выгода для п'яног настала: настроілі тутака новы «тракцір» і трэх «п'ўнныя лаўкі»... Ёсьць гдзе разгуляцца: мужык астатньюю катейку цягне з хаты, кідаочы дзяцей і жонку галоднымі, і прапівае; а п'яны лезе з кожным біцца ды варочаецца дамой з разъбітай гававой, акрывавулены...

I.C.-Д. 1907. №34

Вёска Хадасы, Вялейскага раёну.

У вёсцы суцэльнае п'янства нават стварыла новую сацыяльную группу мясцоўга грамадзства. Фэномэн атрымаў назуву «хадасоўскія жаніхі». Гэта мужынскае насельніцтва недзе ад 28 да 45 год, якое праз сваю ахвоту да чаркі ня мае сям'і і жыве ці аднаасобна, ці пры сваіх старых матулях. Яны купкамі соўганаўца па вёсцы, і пазнаць іх няцяжка нават здалёк па хадзе, бо і цьвяроўныя яны кепска ладзяць з адпітвім ўшчэнт на гамі. Большасць зь іх не-калі мелі жонак і нарадзілі колькі дзетак, але жанкі здолелі іх трываш 5, а іншы раз 10 год і павыгнялі преч. У большасці «жаніхі» ня маюць сталае працы і перабіваюцца выпадковымі заробкамі і крадзяжком. Таксама адбираюць матульчыны пэнсіі, чынічы гвалт над старымі. Гаспадарак не вядуць, а толькі прапіваюць усё разам і з самай хатай уключчна. Дажываюць такія небаракі па разваленых лазнях ці закінутых хатах, дзе сипяць на саломе. Часам гараць ад недапаленай цыгаркі ці калесоўца на

съмерць у зімовыя маразы.

Наш час

VI

Мястэчка Парофіянова, Вілейскага павету.

Калі нас зьявіліся нейкія нязнаемыя людзі, што радзяць мужыком ехаць на заробкі ў Сыцілію (у Італіі)... Гэтыя агенты паказваюць пазваленіне ад начальства і кажуць, што іх тутака прыслала нейкай хэўра немецкая. Яны даюць на першы погляд быццам і добрую цэну — 40 руб. у месяц, контрактуючы адразу на пайгоду... Сыцеражыцеся, мужыкі, бо пасля вінаваці будзеце самі сібе! Гэтакія прыклады ўжо на раз бывалі. Нядайна ў Галіцію таксама прыехалі нейкія агенты і павязлі мужыкоў-палякоў у Бразылію, абяцаўшы добрыя заробкі пры будове чыгункі. Але, як прышло што да чаго, дык тыя мужыкі ня толькі нічога не зарабілі, але яшчэ і галадалі...

Пятрок Праўдурэж. 1909. №12

Вялейка.

Штогод людзі рознага веку з нашага гораду выпраўляюцца на заробкі ў замежжа. І за акіян — у ЗША, і бліжэй па Эўропе — у якую Англію. Наймаюцца на некваліфіканты гаспадарчыя працы па ўборцы клубніцаў у Швэціі і гэтак далей. Ад'яджаноць у большасці без надзейных гарантый, толькі спадзеючыся на шчасльівы выпадак. На чужыне часта церпяць крыды і нястачу, бо падмануць такіх ня надтадасьведчаных працаўнікоў лёгка. А найбольш непрадказальны і небяспечны заробкі ў суседніх Ресей, дзе надараецца ня толькі дробная хлусьня, але і адкрытае рабаўніцтва. І болей за тое, некаторыя бедакі вяртаюцца адтуль дадому ў трунах ці наагул зьнікаюць бязьзвестак у якой Москве, і гадамі сваякі ня ведаюць пра іх лёс.

Наш час

VII

З гуты «Залесьсе» (ад уласнага карэспандэнта).

Пасёлак Партызанскі (былая гута «Залесьсе»), Вялейскі раён.

Ужо некалькі год гута зусім не працуе. Адпаведна ўсе яе працаўнікі засталіся бяз сродкаў да існаванья. Колькі ўрадавых камісій ні прыяжджалі, а дапамогі ніякай так і не было. Ня ўзяўся за аднаўленіе прадпрыемства і інвестар, што неяк наведваў Залесьсе. Жыхары зарабляюць як хто можа: частка мужыкоў працуе на невялікім тартаку, некалькі дзясяткаў жанчын штодзень ездзяць пад Менск на нейкое прадпрыемства чысьціць і парадкаўваць рыбу, а большыня перабіваеца з таго, што трывмае ўласныя гаспадаркі ды ўсё лета зьбірае па лясох грыбы зь ягадамі. Пасля з кошыкамі і вёдрамі стаяць яны абалалі дарог, каб што прадаць і выручыць капейчыну. Людзі страцілі ўсе надзеі на лепшае.

Наш час

VIII

Мястэчка Радашкавічы, Вялейскага павету.

Як даведалась рэдакцыя, адкрываецца скора Прыходзкае вучылішча з двумя клясамі. На гэта з казны будзе ісці па 1470 руб. штогод. Будуць два вучыцелі; поп і ксёндз будуць навучаць рэлігіі; рэлігійнага вучыца могуць дзеци ў сваёй роднай мове... што працуюць...

P.S. Прасце ў гуте больш як 300 чалавек.

Ня-Гутнік. 1911. №31—32

Працяг на старонцы 26.

Працяг са старонкі 25.

скончыць прыходзкае, таго будуць прымайць у першы кляс гарадзкога вучылішча, катарае мае таксама адкрыцца...

Я.Птушка. 1907. №28

Вялейскі раён.

У раёне штогод закрываецца па некалькі школу сельскае мясцовасці. З сярэдніх робяць няпоўныя базавыя, а то і пакідаюць толькі пачатковыя. Няма на іх ні настаўнікаў, ні дзяцей, ні грошай на належнае падтрыманье працы. Будынкі школаў, садкоў і бібліятэк стаяць забітыя наглуха цвікамі. Каб неяк у кампектаваць астатнія, ўлады выдатковалі фінансаў на школьнія аўтобусы, што звозяць настаўнікаў і малых з 10—15 навакольных вёсак ў адну незакрытую школу. У Хацэнчышах быў выпадак, як узімку зламаўся такі аўтобус, і настаўнікі ўжо не чакалі вучняў на заняткі, бо было дужа зімна, шмат сънегу ды і адлегласць не малая. Было дзіва, калі, хатця і са спазненнем, але амаль усе дзеці (74 чалавекі, прычым 11 з аднас сям'і) дабраліся ў школу сваёй хадой. Матывам жа такога учынку было жаданье дзяцей трапіць на гарачы школьні абед, бо ў бацькоў, што ня маюць працы ды моцна п'юць, апрач бульбы ды капусты нічога няма, а тут на дэсэрт яшчэ давалі й цытруну.

Наш час

IX

Мястэчка Даўгінава, Вялейскага павету.

...Цяпер пабудавалі піварарню ў нас у мястэчку. Той, хто будаваў піварарню, хоча зрабіць канкурэнцыю віленскай і докшыцкай піварарням дый разбагацець на гэтім...

В.Сос-скі. 1910. №41

Мястэчка Даўгінава, Вялейскага павету.

Вульф Сосенскі залажыў вял-

Навіны дайнія і сёньняшнія

ікую швальню і вучылішча кра-
вецтва, — прыймае ўчанікоў, ву-
чыцы англіцкай і нямецкай рабо-
це. Скончыўшым у яго навуку
выдаецца съядэцца.

1910. №16—17

**Мястэчка Даўгінава, Вя-
лейскага павету.**

Летас Юдка-шавец, можна
сказаць, галава на ўсё мястэчка,
намовіў мяшчан, каб зрабілі бой-
ню. Падалі прашэнне губэрна-
тару; сёлета прыйшло ўжо паз-
валенне...

В.С-кі. 1910. № 31

**Мястэчка Даўгінава, Вя-
лейскага павету.**

...У прошлым годзе адкрылася ў нас і кнігарня... Глыбоцкі жыд,
каторы прывёз з Амерыкі, як ка-
жуць, больш за 10 тысяч грошай,
прыехаў у Даўгінава і будзе тут
фабрыку ўсялякага печыва. Ця-
пер ужо муруюць печі...

В.Сос-скі. 1910. №4

**Даўгінава, Вялейскага
раёну.**

На наш час нічым Даўгінава не прырастает. У большіцы колькасць ложкаў па-
менела ўдвая, моладзь зъбягае ў горад. Няма ня-
тое што свайго піва ці пе-
чыва, але і хлеб завозяць
здалёк. Шкада, што дзяр-
жава замест того, каб пад-
трымайць прадпрымальніцт-
ва і прыватную ініцыятыву,
якія маюць тут гэткія слá-
ніны традыцыі, і тым самым
вярнуць жыцьцё мястэчку,
адбудавала паводле разна-
радкі сумнёна патрэбны
аграгарадок.

Наш час

X

**Мястэчка Даўгінава, Вя-
лейскага павету.**

Даўно ўжо не было ў нашым

мястэчку такога кірмашу (7 мая),
як сёлета. Таргавалі добра, а
найбольш манаполькі. Торг
скончыўся: стражнікі і ўраднікі
гарцвалі па вуліцах і выпраўлялі
гуляк дахаты «пат-доброму». У
музыка Гайлі — зь вёскі Субачы,
украіл зэгарэк за 18 руб. Ця-
пер і без зэгарка ён будзе добра
помніць гэту гадзіну...

В.С-кі

Вялейка

Кірмашы хай сабе і ня ко-
лішня, але ж і мы цяпер
маем. Гандаль ідзе, і чарку
пры ім узяць можна. А што

да бяды спадара Гайлі (да-
рэчы, нашага далёкага сваяка),
то можам адно сказаць,
што і мы мелі нядайона па-
добную непрыемнасць: з-
пад акна белым днём скралі
у нас добры ровар памаран-
чавага колеру. Жыцьцё ідзе!

Наш час

**Адказвалі
карэспандэнтам «НН»
стагодовае дайніны
Сыцебуракі Мікола
і Ўсевалад**

Над Вяльлёй.

яўгенія манічевіч

Швайцарскі футболь

ПАВАЛ КАСЬЦЮКЕВІЧ

Алег Блахін, трэнэр зборнае Украіны, за некалькі хвілінаў да ўсёй пасыяматчавых пэнальці, на якіх павінна было вырашыцца, ці выйдзе ягоная каманда ў чвэрцьфінал, у час, калі памочнікі мітусіліся вакол футbalістаў асноўнага складу з нататнікамі, а запасныя гульцы нэрвова грызлы пазногці, нечакана пакінуў трэнэрскае крэсла і пайшоў у распранальню пад tryбунамі.

У манастырскай цішы распранальні было халаднавата. Ён накінуў камзол, скінуў абрыдлыя «адыдасы», надзеў батфорты, што стаялі ў куце, са столікабару ўзяў бутэльку к'яніці, наліў сабе поўны келіх і сеў за дубовае бюро. Абмакнуў гусінае пяро ў чарнільницу і вывеў на па-шляхетнаму жаўтаватым аркушы: «Трактат аб швайцарскім футболе».

Пасыя абавязковых у такіх выпадках рэвэрсансаў у бок кіруніцтва ФІФА і украінскага імпэратора, ён коратка распавёў пра асноўныя вяхі швайцарскай гісторыі, засяродзіўшыся трохі больш на дваццатым стагодзьдзі. У прыватнасці, ён у найвышэйшай ступені выказаўся аб швайцарскім нэутралітэце і падкрэсліў выключную ролю Швайцарыі ў стварэнні міжнароднага Таварыства Чырвонага Крыжа. Потым зрабіў трыдыцыйную паралель паміж футболам ды жыцьцём і нарэшце дабраўся да сутнасці трактату. «У швайцарскага футболу, — пісаў Алег Блахін, — як, дарэчы, і ў швайцарскага хакею, — адна проблема. Іх поўная, татальная беспэрспектыўнасць».

«Як мы ведаем, — працягваў уладальнік «Залатой Буцы», — за радасцю перамогі ідзе расчараўаньне паразы, і футбольнае жыцьцё — бясконцае іх чаргаванье. І гэта датычыць усіх без вынятку камандаў. Розыніца толькі ў тым, — дадала супэрзорка сусьеветнага футболу, — што калі некаторым зборным падчас съветлай паласы перамог, дзякуючы якасцям, якія выпрацоўваліся іх нацыямі стагодзьдзямі, можа пашчасціць заніць высокое месца ў турніры, дык іншым, гэтаксама «дзякуючы» іх нацыянальным якасцям, нават пры ўсіх усьмешках фартуны, — ані

блізка. Таму бразильская нязмушнасць, німецкая зладжанасць або украінская ўпартасць маюць усе шанцы (пры памысным зьбегу акалічнасцяй, зразумела) занесыці зборныя гэтых краін на грэбень посыпеху. А вось швайцарская бесстароннасць, швайцарская пунктуальнасць, да жалю, — не зусім тыя рысы, якія патрэбныя ў змаганьні за мяч. І таму швайцарская зборная ніколі, нават у спрыяльны для сябе час, ня здолее ўзыняцца на вяршыні футбольнага Алімпу. Швайцарскім зборным будучыні наканавана біцца сваёй зусім не дурной галавой аб съценку і толькі час ад часу бачыць аблудны ценг наядзе ў выгледзе асобных перамог у адборачных турнірах».

«Аднак, трэба заўажыць, — выводзіў уладальнік Кубку кубкаў і Супэркубку, — што Швайцарыя, якая ў іншых галінах мае багаты досьвед пільнавання нэутралітэту і бесстароннасці,магла бы напоўніць выкарыстаць гэты патэнцыял і стаць злучальным мастком паміж супернікамі і ў футболе. Трэба, — а ў выбітнага кіяўляніна не было на гэты контані найменшага сумніву, — ведаць свою пішу і карыстацца ёйнімі перавагамі».

Далей у сваім трактаце Алег Блахін далікатна прапанаваў швайцарскому каралю адмовіца ад удзелу ў чэмпіянатах і іншых турнірах ды перакваліфікаўць усіх без вынятку швайцарскіх футbalістаў у футбольных судзьдзяў. «І менавіта ў гэтым рамястве будуць запат-

рабаваныя пералічаныя вышэй якасці швайцарскай нацыі, — натхнёна пісай сяміразовы чэмпіён СССР. — І менавіта на гэтым шляху яе чакае сусьеветнае прызнаньне. Зы цягам часу ўвесе съвет адмовіца ад перамог арбітраў — прадстаўнікоў іншых краін ды пярайдзе на швайцарскіх, ды швайцарскі судзьдзя будзе цаніца гэтаксама высока, як швайцарскі гадзіньнік або швайцарскі складанчык».

Блахін не абмінуў сваёй увагай і недахопаў намаляванай ім пэрспэктывы. Ён зазначыў, што швайцарцы, выконваючы абавязкі выключна «судзьбовыя», вядома, будуць пазбаўленыя шанцу паспытаць смаку перамогі. «Але зь іншага боку, яны ніколі не зазнаюць паразы», — адцеміў былы форвард кіеўскага «Дынама». Да таго ж, дзякуючы свайму надзвычайнаму прафесіяналізму, швайцарскія судзьдзі здолеюць заваяваць сымпатыю ды будуць мець пашану да сябе мільёна футбольных заўзятараў ва ўсім сьвеце. Прышлюсум да гэтага акрыляльнае адчуваанье абранасці, калі ты судзіш учынкі іншых. «У разумных межах эўрапейскага лібералізму, вядома», — дадаў лепшы бамбардзір за ўсю гісторыю савецкага футболу.

Сятолі пасыпаўся пабел, і данеслася кананада саракатысячнага натоўпу. Відаць, нехта рэалізаваў пэнальці. Блахін заплюшчыў вочы. Яму ўявіўся стадыён футбольнай школы Цорыху, дзе сотні маленьких хлопчыкаў у чорных майках адпрацоўваюць прызначэнне адзінаццімэтровага ўдару ды па-над пляцоўкай стаць гуд дзясятку арбітарскіх сывісткоў.

Блахін расплодзіў вочы і завяршыў трактат рытарычным пытаньнем: «Нашто быць дзясятымі ў лізе сусьеветнай, калі ў сваёй, уласнастэрнай лізе судзьдзяў можна быць багамі... альпійскімі багамі?»

Дапісашы апошнія слова свайго трыццацістаронкавага трактату, Блахін паклаў пяро на адмысловы беражок бурштынавага прэс-пап'е і зноўку заплюшчыў вочы. Але тут у распранальню ўварваўся змакрэлы, апрануты ў жоўтаблакіты касыцом памочнік галоўнага трэнера. Рухаючыся, ён съпехам насоўваў белы, шчодра абсыпаны пудрай, парык. Усё ж абмінушы абавязковы ў гэтых выпадках кніксэн, памочнік узрушана загарлаў:

— Васпан! Бацька Блахін! Віват! Бітва пад Кёльнам скончылася перамогай! Яны не заблі ніводнага пэнальці!

Падкоўкі на батфортах Блахіна пераможна цокнулі.

ВОЛЬНЫ ЧАС

Два гады віртуальнага каханьня

Дом ля возера (Lake House).

ЗША, 2006, каляровы, 105 хв.

Жанр: мэлядрама з элемэнтамі фантастыкі.

Адзнака: 4 (з 10).

Доктар Кейт, якая жыве ў доме ля возера, сустрэла, нарэшце, мужчыну сваёй мары. Ён таксама жыве... у доме ля возера, але за два гады да самой Кейт. Сродкам сувязі паміж закаханымі становіцца старая паштовая скрыня, якая спраўна перапраўляе лісты з 2006 у 2004 год. Але сустрэцца героям проблематычна...

Пашаноўная гісторыя вандраваньня ў часе становіцца на службу сылёзыўскай кампанияме мыльнае опэры. Мужчыне й жанчыне перашкаджаюць ня злосныя інтыгіаны, а сам час. Застаецца чакаць і спадзявацца.

Кінун Рыйс (архітэктар Алекс) — рамантычна-задумлівы, няголены, стрымана-мэлянхалічны. Сандра Балак (доктар Кейт) — самотная, эмацыйная й працагалічная. Апошнюю крапку ў ейных бядотах ставіць няўдалы жаніх, які просіць зрабіць цішэй тэлевізар з «мыльядрамаю», чым упчэнт разъбівае жаночае сэрца.

Карціна — ідэальнае відовішча для дзяўчынек, хаця віртуальна-рамантычная гісторыя й падаецца вялай і ватнай.

Фільм ёсьць паўторам карэйскай стужкі «Siworaе».

Шкада, што нам не паказалі арыгіналу.

Сэансы ў Менску з 10 па 15 кастрычніка:

«Аўрора» — аўторак, серада 18.30, 20.30, 21.40; чацвер — нядзеля 21.40.

Німфа ў чаканьні Тартуцікаў

Дзяўчына з вады (Lady in the Water).

ЗША, 2006, каляровы, 110 хв.

Жанр: сямейны казачны трымценінік.

Адзнака: 3,5 (з 10).

Цельпукаваты камунальнік знаходзіць у басейне агульнага карыстання німфу. Водная дзяўчына зявілася ў наш сьвет, каб абудзіць да творчасці аднаго пісьменніка, але ня ведае, каго менавіта. Камунальнік распачынае вышукі, а казачную істоту перасыледзе містычны сабачка...

Ад аўтара «Шостага пачуцця» Ш'яна

малана ўсе чакаюць трымценіні і жахаў, але на экране — разгубленая казка. Прычым абцяжараная містычнай перадвывінчанасцю і мэсіянскімі намінкамі (ролю пісьменніка-мэсіі Ш'яманан сыграў сам).

Абяцаныя Тартуцікі, хоць і зявіліся, аўдыторыю ўразіць не патрапілі.

Сэансы ў Менску з 10 па 15 кастрычніка:

«Дом кіно» 19.00;

«Перамога» — аўторак, серада 14.30, 16.40, чацвер, пятніца — 16.50, субота, нядзеля — 14.50 (ільготны).

Андрэй Расінскі

КІНО НА DVD

СТРАШНЫ СУД (Day of Wrath). Гісторычны дэтэктыў. Вялікая Брытанія—Вугоршчына, 2005, рэж. Эдрыян Рудамін.

У ролях: Крыстафер Ламбэрт, Бланка Марсылах. Гішпанія XVI ст. Шэрыф (Крыстафер Ламбэрт) даследуе забойства шляхты ў правінцыйным мястэчку. Многі лічыць злыніўствы справаю сатаны. Ці здолее герой знайсці праўду, пакуль горад не пакарала інквізіцыя?.. Менск, Кісялеві, 12. Т.: 643-21-08

ВАРТА ПАГЛЯДЗЕЦЬ

Субота, 14 кастрычніка НТВ, 13.55

«Рабыня каҳаньня».

Расея (СССР), 1975, рэж. Мікіта Міхалкоў.

Мэлядрама.

Грамадзянская вайна. Зорка нямага кіно Вольга Вазьнясенская на здымках у правінцыйным гарадку. Герайні на здольная ні прыняць зъмены, ні ўцячы ад іх. Но дапаможа каҳаньне? Але ў рукі герайні трапляюць кадры крываючай калатнечы...

Савецкае прывітальне дарэваплюцыйнаму нямому кіно. Выкшталточонія кадры Паўла Лебешава, музыка Эдуарда Арцем'ева — і безабаронная Алена Салавей з апошнім крываем: «Панове, вы зъяўяры!»

«Лад», 20.30

«Новае адзеньне імпэратара».

Італія—Вялікабрытанія—

Нямеччына, 2001, рэж. Алан Тэйлар.

Камэдія.

1821 год. Змоўнікі—банапартысты збіраюцца падмінісць зъяўваленага Напалеона двайніком. Пад выглядам марака Эжэна Ленармана ён выпраўляеца ў Парыж, а сам п'яніца Ленарман займае месца Напалеона на высіпе Святой Алены. Але двайнік уваходзіць у ролю былога імператара, а самому Напалеону нікто ня верыць. Па-рыскія вар'янты перапоўненяя напалеонамі...

У галоўнай ролі Ян Голм («Пяты элемент»).

Прыз глядацкіх сымпатый на кінафесьце ў Флорыдзе.

БТ, 21.40

«Матч пойнт».

ЗША—Вялікабрытанія—Люксэмбург, 2005, рэж. Будзі Ален.

Драма.

Змрочна-вытанчаная драма ад

камэдывографа Будзі Алена, якая прымушае ўзгадаць Драйзэра й Даставеўскага. Выпадак, жарсыць, трагедыя без пакарання — і генеалогія акторская гульня (Скарлетт Ёхансен і Джонатан Рыс Маэрз).

Прэміі «Давід» і «Гоя» за найлепшы ўзрэгайскі фільм, намінацыя на «Залаты глобус» і яшчэ шэраг узнагародаў.

НТВ, 23.00

«Малхоланд драйв».

ЗША—Францыя, 2001, рэж. Дэйвід Лінч.

Трызыненік—дэтэктыў.

Дзяўчына са згубленай памяцю цю абірае сабе імя Рыта і з дапамогай актрысы Бэці спрабуе разгадаць таямніцы...

Фірмовы лінчайскі стиль, цягучая музыка, корсткія актрысы (Наомі Ўотс і Лора Хэрынг) — і загадкі, ад якіх вар'яціе глядач.

**Нядзеля, 15
кастрычніка**

НТВ, 17.10

«Канікулы спадара Юло».

Францыя, 1953, рэж. Жак Таці.

Дзівак Юло прыяжджае ў Брэтоні адпачыць — і праз сваю нязграбнасць усяляк перашкаджае курортнікам.

Намінацыя на «Оскара» за сцэнар.

БТ, 22.25

«Олдбой».

Паўдзённая Карэя, 2003, рэж. Парк Чан Вук.

Псыхалагічны трымценінік.

Чалавека скрадаюць і 15 гадоў тримаюць у няволі. Потым нечакано на вызваліяць. Герой апантаны нянявісцю — і жадае даведацца праўды.

Крываава-паэтычная звышжорсткая харэграфія ад Парк Чан Вука. Прывіз на Канскім фэсьце з рук Квэнціна Таранціна.

Андрэй Расінскі

Дзякуй

Г.Л., Тамары М., К.М., Натальлі Б.,
А.К., А.Ф. з Горадні.
Ганьне Р. з Валожынскага раёну.
Ірыне З. з Жодзіна.
Канстанціну К. з Рэчыцы.
Уладзімеру П. з Аршанска га раёну.
Канстанціну С., Любові Ш., Аляксандру Л., Леаніду С. зь Віцебску.
Сяргею А. з Клімавіцкага раёну.
Людміле Р. з Капыльскага раёну.
Сяргею В., А.С., Аляксандру П., Стэфану Н. з Наваполацку.
Віктару С. з Ваўкавыскага раёну.
Ларысе Р. з Калінкавічай.
Сяргею Ц. зь Лепельскага раёну.
А.П. са Жлобіна.
Ігару Б. з Воршы.
I.Дз. з Гарадзенскага раёну.
Веры Ч., Валеру Б., А.П., Сяргею А..

Аляксандру К. зь Берасьця.
Георгію Р. з Баранавічаў.
А.М. з Кобрынскага раёну.
Інэсе В. з Аршанскага раёну.
Л.Ц., Святлане К., Сяргею Ч. зъ
Ліды.
С.Г. зь Вялейскага раёну.
Фёдару Ю. з Талачынскага раёну.
Натальі I. з Пухавіцкага раёну.
Мікіце Б., А.К., Леаніле Г. зь Менска-
га раёну.
У.С., Мікалаю Х., Дзьмітрыю П. з Го-
мелью.
Паўлюку С. з Горацкага раёну.
Канстцыну Ш. з Докшыцкага раёну.
Вячаславу К. з Барысава.
А.К. зь Пінску.
Юр'ю М. з Кармянскага раёну.
В.К. з Полацку.
К.Ш. з Braslauskaga raenу.
Аляксандру М. з Астравецкага раёну.
Тарэсе Р., Інэсе Н., Фёдару К., А.Ш.,
А.Б., І.С., Яўгеніі Я., Паўлу Б., М.Ш.,
Мікалаю У., Ю.М., Зымітру Н., Т.М.,
А.Л., Аляксандру Н., Генадзю Б.,
Святлане З., Вадзіму В., Багуславу У.,

Яўгену К., Сяргею А., В.З., Аляксандру Ж., Марыне Б., Віталю С., Генадзю Р., Натальлі Г., Рыгору М., Натальлі М., М.С., Тацяне К., Кастусю Л., Л.Ж., Святлане К., С.Т., Ірыне Г., Сяргею П., А.С., Генадзю Б., Натальлі А., А.А., Юр'ю М., Міхалу С., Натальлі Г., Мікалаю С., Уладзімеру Ш., Уладзіславу Ж., В.П., Д.К., В.Г., Валеру Ш., Вользе Я., А.Д., Марыі Б., С.Ж., А.Р., Анатолю К., Зымітру Н., Уладзімеру Я., Марыне У., Мікалаю П., Ігару Г., Яўгену К., Людміле К., Валянціне З., Аляксандру Ш., Аляксандру Н., Тамары Т., Анатолю С., Іраідзе З., Але С., Альберту С., Уладзімеру Ж., Тамары К., М.Б., Марыі Г. з Менску.

Дыяна Леанідаўна зь Менску, паведаміце, калі ласка, нумар сваёй кватэры. М.В.Е. з вуліцы 17 верасьня, удакладніце адрас.

С.В.А. з Радашкавічай, дашліце дакладны адрес.

Каб штотыдзень атрымліваць газету, дасылайце адресы і прыватныя ахвяраваныні

ахъярваны.
1) Просім усіх ахвотных
чытаць газету
паведамляць у
Рэдакцыю свае
адрасы і тэлефоны.
Гэта можна зрабіць,
праз: тэлефоны: (017)
284-73-29, (029) 260-78-
32 (МТС), (029) 618-54-
84, e-mail:
dastauka@tut.by,
паштовы адрас: а/c 537,
220050 Менск

220050 Мінск.
2) Просім кожную
сум'ю чытчачу
пералічваць на
рахунак газэты
ахвяраваньне з разылку
6000 рублёў на месяц.
Гэтага хопіць на выхад і
дастайку газэты. **У**
блянку банкаўскага
паведамлення ці
паштовага пераказу
дакладна і разборліва
пазначайце адрас, у
тым ліку паштовы
індэкс і код пад'езду.
Тыя, хто перакажа
18000 рублёў за раз,
забясьці-чаць выхад
«НН» на 3 месяцы. Хто
перакажа 36000 рублёў
адразу, гарантую
публикацыю «НН» на
шайгоду.

Фонд выдання газеты «Наша Ніва», УНП 101 115 521
МГД ААТ «Белінвестбанк», вул. Калектарная, 11, Менск, код 764

Рахунак ат- рымальника

3015 212 000 012

Асабовы
рахуна

(прозвішча, ім'я, ім'я па бацьку, адрес)

Від аплаты

ΑΙΓΑΙΑΝ

Фонд выдання газети «Наша Ніва» УНП 101 115 521

МГА ААТ «Белішвестранс» вул. Каляйтарская 11, Менск, код 764

Рахунак ат- рымальника

3015 212 000 012

Асабовы
рахуна

(прозвішча, ім'я, ім'я па бацьку, адрес)

Від аплаты

ПАРЕЛАМДЕЊЕ

Kacip

КВІТАНЦІЯ

Kacip

МП

...сярод прызераў
«Дажынак» была асоба,
якой хранічна
ня шчасьціла.

— Прабач, міная. Сёлета я
зноў намалаци ў толькі на
трэцяе месяца і зноў атрымаў
камп'ютар.

...хада найноўшай
гісторыі Беларусі
адпавядала яго словам.

— Па-вашым пранонсе я
бачу, што вы беларус
расейскага паходжання.
Раю вам набыць гэты
чамадан. На ім вельмі
зручна сядзець.

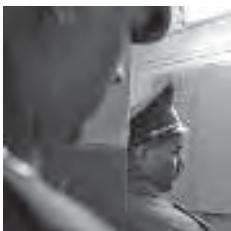
Сяргей Лаўроў:
Польская
меншасць
у Беларусі — як
расейская ў Латвії

Міністар замежных
справаў Рэсей
нечакана ўзыняў
справу польской
меншасці ў
Беларусі.

Старонка 8.

Міліцыяны
прыйдуць
да кожнага
бесправоўнага

Пасъля ўліку
працоўных рэсурсаў
з дармаедамі
пачнуць разъбірацца.
Старонка 8.

«Усе кнігі
Сіпакова мусаць
быць
зьнішчаныя»

Кіраўнік
«Харвесту»:
«Інцыдэнт адбыўся,
бо мы ня ведалі,
што знак
«Кнігазбору»
зарэгістраваны».
Старонка 9.

Дажынкі 2006
гадоў да н. э.

Гумарэска Лёліка
Ушкіна.
Старонка 17.

Юшчанка
як Гамлет

Прычына паразы
рэвалюцыі хаваецца
у асобе ўкраінскага
прэзыдэнта, а надзея
— у дзеянасці
пазапарламэнцкіх
сілаў і прэсы. Піша
Багдан Асадчук.
Старонка 23.

Сабака і Граждан на 100-годзьдзі «Нашай Нівы»

Адзін Сабака прыйшоў на прэзэнтацыю кнігі Фядуты.
Граждан, убачыўшы Сабаку, сказаў: «А я думаў, што вас
даёно блохі заслі!»

Аднаму Сабаку далі слова. І той прызнаўся, што ён
пераапрануты Граждан.

Аднаму Сабаку спадабалася прэзэнтацыя, бо можна
было купіць кнігу. Граждану — не спадабалася, бо яму
хацелась выпіці і закусіць будзяла.

З адным Сабакам павітаўся Фядута. Граждану таксама
хацелась ўвагі, і ён падбег да Фядуты і сказаў: «Напішэце
і пра мяне. Я Шніпа не люблю...»

Адзін Сабака сядзеў у залі і драмаў, і толькі калі вый-
шаў выступаць Граждан, пераапрануты ў Шніпа, прачнуў-
ся і сказаў: «Няўжо я рэвалюцыю прасплюў?»

ПРЫВАТНЫЯ АБВЕСТКІ

РЭПЭТЫТАР

Шуккою рабэтытара лацны. Т.: 704-01-87.

Алесь

СЯБРОЎСКАЕ ПАДАРОЖКА

15 кастрычніка (нядзеля) па маршруце: Менск —

Беніца — Крэва — Баруны — Гальшаны —

Вішнева — Дзясятнікі — Валожын — Менск. 21

— 22 кастрычніка: Вільня — Трокі — Меднікі.

Т.: 292-54-58, 622-57-20, 509-12-16

КВАТЭРА

Два съядомыя беларусы здыムуць 2-пак-
авую кватэру на працяглы тэрнін. SMS з

прапановамі дасылайце на нумар (+37529)

577-73-13

Рэдакцыя часопісу
«ARCHE» смуткую
разам з Сяргеем
Зікрацкамі аб съмерці
жонкі Кацярыны.

Работнікі «Нашай Нівы»
шчыры спачуваюць
Сяргею Зікрацкаму
з нагоды заўчастнай
съмерці жонкі.

РГА «Беларускі ПЭН-
Цэнтар» выказвае
спачуваныні Сяргею
Зікрацкаму з нагоды
съмерці жонкі.

А ТЫ ПАДПІШЫСЯ!

Каб рэгулярна атрымліваць
«Нашу Ніву»,
проста паведаміце ў Рэдакцыю свой адрас.
Адначасова Рэдакцыя звяртаецца з просьбай
ахвяраваць на выданье. Дэталі — **старонка 30.**

«НН» СТО ГАДОЎ З ВАМІ

Неспадзянавая съмерць прадсядцаля міністэрства,
П.А. Сталыпіна, паказывае йшчу адзін лішні раз, што
гасударственнавое жыццё не апіраецца і на можа
апірацца на адным чалавеку, хоць б ён і быў і дужы,
і здольны, хоць б уся ўласць была ў яго руках:
жыццё гасударства разъвіваецца паведлум жалез-
ных законаў, створаных сталецыямі. Вось чаму і
пасъля съмерці Сталыпіна ўсё ідзе далей сваім п-
радкам, быццам то нічога і не прылучылася.

«Наша Ніва». 1911. №37—38

Наша Ніва

незалежная газета

заснаваная ў 1906, адноўленая ў 1991

галоўныя рэдактары «Нашай Нівы»:

З.Вольскі (1906), А.Уласаў (1906—1914),

Янка Купала (1914—1915), А.Лукевіч,

У.Знамяроўскі (1920), С.Дубавец (1991—2000).

сакратарка рэдакцыі Наста Бакшанская

галоўны рэдактар Андрэй Дынько

фотарэдактар Арцём Ляві

нам.галоўнага рэдактара Андрэй Скурко

мастакі рэдактар Сяргей Харэўскі

выдавец і заснавальнік Місцовы фонд выданья

газеты «Наша Ніва»

АДРАС ДЛЯ ДОПІСАЙ:

220050, Менск, а/c 537

Tel/fax: (017) 284-73-29, 8-029-613-32-32,

8-029-707-73-29.

E-mail: nn@nn.by

On-line: www.nn.by

© НАША НІВА. Спасылка на «Нашу Ніву» забяўязковая. 12 палос форматам

A2,6 друк. арк. Друкарня РУП «Даўгавецца «Беларускі Дон друк», Менск, пр.

Ф.Скарны, 79. Рэдакцыя не нікса адказнасць за змест рагажмых абвестак.

Кошт свободны. Пасъведчанне аб регистрацыі прадыяднінага выдання №581

ад 4 ліпеня 2002 г., выдадзеное Міністэрствам інформацыі Рэспублікі Беларусь.

Юрдычны адрас: 220030, г. Менск, вул. Калектарная, 20а-112. Р/р

301521200012 у МГДААТ «Белінвестбанку», Менск, код 764.

Наклад 2721. Газета выдаецца 48 разоў на год.

Нумар падпісаны ў друк 23.00 11.10.2006.

Замова № . Рэдакцыйны адрас: Калектарная, 20а-112.